

Керванът на жаждата

Авторът: Санаа Шаалан

Превод от арабски: Хайри Хамдан

БЛАГОДАРНОСТ И ПРИЗНАТЕЛНОСТ

С голяма благодарност и уважение към Доктор Хайдар Ибрахим Мустафа, председател на клуба на йорданските висшисти, завършили образованието си в българските университети, за неговия принос и подкрепа към тази творба. Господин Хайдар направи всичко възможно в тази насока и успя да превърне идеята за издаване на тази книга в реалност.

Сърдечна благодарност към Доктор Салех Хамдан, главният виновник за раждането на този проект, той подкрепи тази идея като запозна писателката Санаа Шаалан с писателя и преводача Хайри Хамдан.

Съдържание

Керванът на жаждата	7
Влюбеният прозорец	13
Писмо до бога	18
Плашилото	23
Изключителна жена	29
Среднощен влак	34
Кладенецът на душите	41
Шестология на страданието	48
Повелителят на сърцата	69
Душа, приканваща за любов	81

Керванът на жаждата

Слънцето остави следи по този керван, изтощен от тежкото пътуване и непоносимата жажда. Пътешествениците в кервана, обгърнати от пустинята, се въоръжиха с изкусните и безкрайни разкази за пясъците – злобни, мрачни разкази, увити с черни наметала, придобили вида на техния гняв, омраза и съмнения.

Приближи се най-възрастният от тях. Той бе най-гневен и най-устат от всички в кервана, а очите му единствени се виждаха под кърпата, която покриваше цялата му глава. Обърна се с молба и гордост към черния бедуин, красив и пъргав младеж, с думите: „Носим парите за откупа”

Думите потънаха дълбоко в скулите на младежа, който се изпълни със съмнение и попита: „За какви пари става дума?”. Маскираният възрастен мъж, засрамено промърмори: „Донесохме парите, с които да изкупим жените си, които сте пленили по време на последната битка.”

Въздъхна младият бедуин и се протегна. Каза с победен тон: „Не отива на такъв главатар като вас, който е успял да победи пустинята и планините, да връща в плен жените. Толкова сте велик, че даже пясъците в пустинята са запечатали лика, гласа и спомена за вашите победи.” И добави: „Не може ли да избегнем

размяната?“. Възрастният мъж се почувства отново унижен, а гласът му бе наситен с погнуса и ръжда, когато отговаряше на въпроса: „Възможно ли е да се откажем от защитата на жените и опазването на честта им и да съберем разделените семейства?“

Бедуинът поклати глава в знак на съгласие, но възрастността се задушаваше от странна жажда, която пресуши гърлото му и го възспря да изрази чувствата си. В един миг пустинните пясъци се издигнаха в очите му. Изпълни се безкрайният хоризонт с жълтеникав мрак и се настани тежко в жадното и пустинно сърце на бедуина.

Той бе най-велик сред народа си, небезизвестното племе „Алманадера“, и популярен благородник, когато нападна племето ѝ и я взе за пленница заедно с другите.

Тя бе прелестна, по-красива дори и от кафето. Притежаваше превъзходно цвилене, а най-вълнуваща бе яростта, която характеризираше чистокръвните арабски коне. Не можеше да не се влюби в нея. Кобилата не бе в плен на веригите, а по-скоро веригите бяха в плен на устрема и съпротивата ѝ. Той я пожела в мига, в който я зърна и бе принуден да пробие девствените оазиси, за да достигне хоризонта на миража, преди да я има. Затова я пожела и се влюби в нея, защото бе дива и трудно досегаема.

Ето дойде и стопанинът ѝ, за да я освободи заедно с пленниците на посраменото племе. Възможно ли бе да я върне срещу пари? Настъпило ли бе време за раздяла?

Пустинната разлъка е сурова и безплодна, не обещава друга среща. Колко приказки и преживявания са потънали в безкрайните пясъци! Но едва ли би успяла да погълне влюбен срещу шепа пари. Ако тя реши да цвили на воля, нищо няма да я възпре, а това би било за него очакван лек.

В този момент много вълнения и страхове нападнаха младия бедуин.

Той поддържаше пустинните норми и традиции – бе щедър с племето ѝ, нареди да нахранят и напоят кервана, който бе дошъл да си вземе чудото на природата „пони“. Отказа да вземе парите и не пожела никакъв откуп. Съгласи се да освободи всички жени-пленници, даде им възможност да изберат дали да останат или да си тръгнат. Те, разбира се, избраха да си тръгнат. Изслуша всяка една от тях какъв е нейният избор, освен неговата избранница. Тя дълго си мълча, усмивката се завъртя около лилавата ѝ уста и горчиво изчезна. Накрая се отправи към своите хора, готова да тръгне заедно с натоварения керван. Бе готова да тръгне към неизвестнота.

Дълго гледа плаващото ѝ тяло, в широките одежди.

Пръстите му потръпнаха, когато си представи как се решат косите ѝ, космите ѝ, които без свян се радват на вятъра, как се чува звукът от гривната на глезена ѝ и седефените мъниста, които я украсяват. Цялата тази прелест го накара да се натъжи, той бе потресен от предстоящата раздяла, дълбока и всемогъща, способна да прегърне цялата пустиня и нея самата.

В следващия момент изчезнаха от очите му керванът, пустинята, мъжете и жените от целия свят. Остана само той с нея и цвиленето ѝ, както и хилядите оазиси. Чу как тя се дави, след като ѝ поставиха оковите, а доскоро бе напълно свободна. Приблужи се до нея, погледна оазисите в очите ѝ. Пошепна ѝ: „А ти, кого ще избереш?“. В гласа му се усещаше вулканично пречупване и детски срам.

Тя бе на път да заеме мястото си в кервана, когато той със силната си хватка, я спря. Той унило я попита пак: „Кого ще избереш?“

Погледна го в очите и каза: „Аз съм жадна, жадна както никога през живота си“. Черният бедуин се доблужи на крачка от нея, долови женското ѝ цвилене и каза: „За какво си жадна?“. Тя отговори с треперещ глас: „Жадна съм за теб!“

Двамата мълчаха.

Колко е хубаво да си жаден в езерото на любовта! Нервните саби на домакините се издигаха срещу оръжията на гостите, които бяха на път да я убият!

Бащата се развика: „Предателка, грешница! Убийте я! Тя ни донесе само срам и позор..Как можа да избереш пленителите пред роднините си?! Такова нещо не се е чуло и видяло между арабите до сега! Как е възможно една свободна жена да се съгласи да остане пленница?“

Тя, изтощена от дългия пробег, търсейки края на света, каза: „Жадна съм!“

Керванът на жаждата замина. Бе жаден за любов, чувстващ раната на честта, причинена от красивото пони.

Но този път пустинята нямаше да погребее историята ѝ в сухото си гърло. Ще разказва на всеки минувач за избора ѝ.

Керванът бе натоварен неволно с жажда. Жаждата за любовта, но никой в него не посмя да изрази чувството си за жажда.

На първия почивен илюзорен оазис много от мъжете заклаха жените си, защото прочетоха в очите им жадни оазиси. Когато пристигнаха до родните си места, избиха малките си дъщери, защото се плашеха от слабостта им някой ден пред жадните оазиси на любовта!

Вечерта мъжете изпаднаха в меланхоличен плач, защото и те страдаха от неутолима жажда.

Жаждата за любов насела пустинята в много сурово време, както и кървавите традиции. Една от тях бе погребването на живи тела на дъщерите. Някои казват, че ритуалът се извършва пред страх от позора. Други разправят, че ритуалът съществува в резултат на бедността. Но пясъците много добре знаят, че са принудени да поглъщат нежните си жертви, защото се страхуват някой ден да утолят жаждата си. Беше разрешено на керваните да жадуват и отново да жадуват, може също да умират колкото пъти искат. Но горко му на онзи, който се осмели да утоли жаждата си през великия завет на жаждата.

Влюбеният прозорец

Нова къща, натрупани дългове, трудни години, съпроводени с много спестяване.

Но ето я, най-накрая се настани в новия си дом. Не, че е толкова широк, както бе мечтала, а и нямаше пееща градина, където да играят трите ѝ деца. Въпреки това тя се зарадва, защото домът ѝ се намираше в елитен квартал и притежаваше акт за собственост или по-точно, мъжът ѝ притежаваше този акт, тъй като бе регистриран на негово име.

Вече имаше дом, мъж и деца. Всичко това бе част от голямата мечта на една обикновена жена като нея. Тя не искаше нищо повече от това постижение. Не се грижеше за тялото си, което бе започнало да остарява в очите на наблюдателите, нито за старите си дрехи, които бяха извън нормите на модата. Не можеше да впечатли другите със зелените си очи, защото мечтите отдавна бяха увяхнали в тях. По-точно, откакто се омъжи за един, който не разбира мъжките ритуали, освен в миговете, прекарани заедно в леглото, които преминават незабелязано, все едно двама чужди, непознати се срещат на дъвен кей и скоро след това си махат един на друг за сбогом. Това е раздяла, лишена от всякакви чувства.

Дългата ѝ коса, същинска конска грива, бе последното останало от женствените ѝ ярки черти. Усещането за женственост бе забравено или бе на път да остане в миналото! Единственото, което остана да пази нейното присъствие сред суетата, бе прозорецът, който смело гледаше към градината на съседите. Това бе прозорец на една забравена женственост, прозорецът на нейната кухня, където прекарваше дълги часове от деня. На пръв поглед стъкленият прозорец бе най-обикновен, но тя усилено го чистеше и лъскаше. По-късно сложи върху него парче прозрачен плат, украсен с декоративни дупки, а отстрани добави дантелени червени ресни. Всичко това бе направила в началото на съвместния си живот с къщата.

Прозорецът отвори крехък изглед към женствеността ѝ. Започна да бъде нетърпелива за поредната среща. Бе почти забравила какво удоволствие може да изпитва от трепета за уговорената среща. Но очакването не бе мъчително и дълго. Съвсем скоро се появи висок, симпатичен младок, с вечно красиви мигли. Младият мъж по принцип не закъсняваше, явяваше се като за ритуал пред нея. Бе видимо по-млад с едно десетилетие, но по-възрастен от нея с няколко десетилетия по отношение на жизненост, мечти, радост и безотговорност.

В началото тя мразеше неговите любопитни погледи. Не ѝ се нравеха действията му. Той седеше упорито цели часове на един пластмасов стол срещу нея, наблюдавайки всяко движение. В началото тя стотици пъти затваряше прозореца пред детското му изражение. Често го псуваше и ругаеше вътрешно, без никой да я чуе. Запозна се дори с майка му, за да му предаде индиректно, че тя е омъжена и майка на три деца, както и пленница на нещо, което бе наречено съпруг! Срамежливо разговаряше със своите приятелки за него, но всичко това бе в началото. След това започна да говори за него с подробности, възбудено и да изпитва удоволствие от оплакванията си. Но от какво да се оплаква – от замечтаните му очи или от годините на лишения, които бе принудена да преживее преди той да се появи в живота ѝ?

Отговорът на въпросите ѝ не закъсня много, най-накрая разбра, че става дума за влюбен прозорец, а прозорците обожават състоянието на очакване.

Дълго обмисляше дали да зазида прозореца завинаги и да се освободи от състоянието на чакане. Смяташе да погребее гиганта, който усети вълненията в нея, за да го приспи завинаги в душата си, но никога не успя да стори това. Напротив, тя осъществяваше цялата си домашна дейност в кухнята, дори гладенето на дрехите,

посрещането на близките ѝ приятелки и телефонните разговори. Дори коригирането и оценяването на работите на своите ученици започна да извършва в кухнята. Тогава разбра, че бе изгорила най-красивите си години в обучаването на тези деца, за да получава дребни пари, колкото за оцеляване.

„Отново се превърнах в желаната жена, която бях някога!“ – си мислеше. Отново започна да чува звуците на възбуждения мъж, който върви подир нея. Ехото от стъпките мукънтеше в ушите ѝ. Това ѝ помогна постепенно да възвръща част от жизнеността на тяло си, отново да усеща хармонията на времето и минаващите покрай нея мигове. Купи си нови елегантни дрехи, с пъстри цветове. Започна да ухае на хубави парфюми. Поднови грижите за косата и прическата си, както и облика на ноктите и блясъка в очите си с модерен грим. Започна да маже кожата си с хидратиращи кремове. Освежи целия си облик заради младежа. Превърна се в себе си. Отново започна да пие кафето си до прозореца с момчето - обожател. Колко ѝ се искаше миговете да се приближат, земята да съкрати разстоянията до абсолютен допир, за да премине малкото метри, които я делят от градината на симпатичния съсед! За да му разкаже за хилядите мечти, разочарования и преживявания, но всичко това без страх от своя съпруг, деца, роднини и целия свят. Искаше да получи всичко това, въпреки годините на лишения.

Прекара няколко щастливи месеца пред олтара на прозореца, застанала пред високия, тъмноок обожател, който обземаше цялото ѝ съзнание. Стоеше там като признак на своето пожертвование. Често обядваше и вечеряше с мъжа си в кухнята. Чуваше как нещо ѝ говори, докато дъвчи големите залци, отваряйки и затваряйки устата си, без да го разбира. Дори не го чуваше, защото съзнанието ѝ бе ангажирано с друго. Почти изцяло се отдаде на своя висок, ухаещ обожател, с тъмната кожа, стоящ срещу нейния прозорец.

Дори, когато той изгуби надежда да стигне до нея и се отказа да виси в градината, тя продължи да усеща мириса му, който прозорецът бе успял да донесе с вятъра до сетивата ѝ.

Казаха ѝ, че бил принуден да се ожени за друга. Казаха ѝ, че е заминал да работи в чужбина, но тя все още чуваше несподелените му думи. Все още усещаше как слага ръце на кръста ѝ, за да изпълнят един въображаем танц. Дори се срамуваше от горещите му целувки, които така и не бе успял да запечата на устните ѝ!

Беше много щастлива. Така описваше себе си пред дамата, която бе самата тя и която се учудваше на нейното щастие. Същевременно се свлече на пода в кухнята под прозореца. Сви тялото си на кълбо и горчиво зариде.

Писмо до бога

Малцина са тези, които се гневят на бога, но тя го направи. Разгневи се на Зевс, главният бог на небето и гръмотевиците, защото се отдава на веселие, щастие и любов, а в същото време забравя, хората, които разчитат на него. По-скоро забравя именно нея.

Тя непрестанно го умоляваше, молеше и дъщеря му Афродита, обърна се също и към бога на любовта Купидон, за да ѝ дари една единствена любов! Но боговете си бяха запушили ушите и не чуваха нейните вопли, молби, болки и желания. Защо ли ѝ се налагаше да бъде затворена в това омразно женско тяло? Тя желаше да се избави, желаше един миг любов. Много ли бе това за бога в небето? Много ли бе да пожелае мъж, който да обикне нея измежду всички жени на Земята? Копнееше за една прегръдка, която да продължи до края на живота ѝ. Поради всичко това тя изгуби вяра в глухия бог в небето, който все отказваше да чуе молбите ѝ.

Хвана тетрадка и перо, седна на дървената маса и започна да пише яростно, отчаяно и предизвикателно писмо на Зевс. Писмото не отговаряше на спокойния и благ характер. Написа следното: „Самотна съм. Проклет да си, Зевс! Как можа да ме оставиш да страдам сама по този начин? Желая една любов, която е способна да изпълни празнотата в моя живот, да удовлетвори

женската ми същност и мечти, да живее между мен и моето тяло. Желая любов, която е способна да ме извади от измъченото ми тяло и от самотата на ежедневието. Искам силна, страстна и неограничена любов, която не признава болка. Желая любов, която да обземе душата ми и да ме докара до екстаз..Проклет да си! Поне веднъж изпълни желанието ми!”

Изчака няколко минути докато изсъхне мастилото, след което подаде листа към някой гръм на Зевс, който на свой ред го прибра светкавично. Успя да прехвърли писмото до диамантения престол на най-високата точка на върховете в планината Олимп.

Зевс величествено седна на огромния си трон, със сребрилата си брада, която стигаше до коленете му. В къдравата му коса бе забита лазурна, бляскава корона. Отдясно му стоеше Нике - богинята на победата, отляво – виночерпецът Фавн, а пред него седеше Фортуна - богинята на щастието и изобилието.

Той прочете писмото няколко пъти пред всички. Слушателите помислиха, че Зевс ще се разсърди, поради нахалното поведение на подчинените! Помислиха, че ще си отмъсти на жителите на Земята, изпращайки им гръмотевици като наказание и израз на несъгласие с тях! Но той внимателно прочете отново писмото и много се натъжи за човечеството, което изгаряше от нетърпение да вкуси тръпката на любовта, ала не успяваше.

Дълго мисли върху вида на любовта и лика на желаниния любим, когото би могъл да сътвори. Накрая създаде Хадес - богът на смъртта. Той бе много силен и същевременно искрен, точно както бе поръчан. Хадес бе способен да вникне в телата на хората, можеше също да се настани между тях и душите им. Зевс побърза да ѝ го прати в момент, когато тя очакваше отчаяно гнева му... Но Хадес я разочарова. Той пристигна забързан при нея, искаше на часа да я вземе, беше жаден и възбуден. Желаше точно нея измежду всички земни жени събрани заедно. Протегна черната си ръка към дълбините на душата ѝ и застана там между нея и душата. Успя да утоли жаждата си към нея, все едно я изтръгна от корените ѝ. Успя също да я спаси от плена на собственото ѝ тяло. Затегна до краен предел душата ѝ и безмилостно я изтръгна. Агонията ѝ по време на смъртта бе сладка и неповторима. Тялото ѝ се освободи от всичко, освен от безкрайната ѝ любов. Тя почувства наслада от влюбването преди да замине с Хадес към отвъдното царство на жаждата. Тогава издъхна, благодарна на Зевс, след което потъна в дебрите на смъртта.

Гръмотевици пренесоха благодарните ѝ вопли на задоволство от влюбването към Зевс, който внимателно наблюдаваше всички тези подробности. Богът потъна в креслото си, доволен от постижението си. Отпрати всички, които дежуряха при него, надалече, дори и любимата му богиня на победата. Отново прочете гневното писмо, което получи преди дни. Първо го прочете мълчаливо,

след това го прочете на висок глас. За миг забрави, че всъщност той е главният бог и пожела да се сдобие с такава земна любовница.

Зевс млъкна за миг, който бе равен на хиляди години според земния календар. През този миг успя да си припомни всичките си любовни истории, както и воплите, и възклицанията на влюбените жени и богини. Спомни си любовниците си: Хера, Европа, Лидия, Мая, Мнемосюна, Орнина, принцеса Семеле, девицата Антиопа, Даная, Лида, Урания, Артемида, Мендоса и много други, чиито имена бе забравил. Бе вкусил хиляди жени, опознал бе всички възможни възплъщения на любовната игра, но все още желаше любов. Все още сънуваше любовните мигове. За първи път пожела, ако съществува по-висш бог от него да му праща на свой ред подобно писмо-молба, за да вкуси отново истинската любов, поне още един път.

Дълбоко въздъхна, толкова силно, че изгори много области на земята. Хората се възмутиха и масово започнаха да се оплакват. Тогава той разбра, че е бог и няма право на мечти, дори за един миг. Прибра писмото и го въведе в архива си. Полегна на креслото и поиска от неговия слуга питие. Тогава пи много и на края на нощта издаде заповед, с която забрани да му носят писмата на влюбените люде, защото нямаше време за повече любовни тревоги, достатъчни му бяха тревожните сърца на земните по принцип. След това заспа дълбоко.

- Поправка на заповедта: Бог Зевс не е заинтересован от любовта.
- Поправка на втората заповед: Тази легенда никога не се е случвала.
- Последна поправка: Зевс не заспа през нощта, когато се напи. През цялата нощ плака и написа писмо да неизвестен получател.

Плашилото

Дрехите му са износени, шапката му е изхабена, а в средата ѝ има голяма дупка. Краката му са дървени, очите му са две копчета с различен цвят, а устата му е ушита набързо. То няма уши, а сърцето му е от слама, талията му е тънка, тялото му денонощно е положено на кръст, но я обича, не защото го е ушила, и го е поставила на това място. Просто я обича, защото е нежна и приветлива. Обича гласа ѝ който притежава сладък звън винаги, когато реши да пее.

Тя го е създала с двете си нежни ръце преди дълги месеци, след което го е оставила на това място, в ягодовата градина, за да плаши птиците, вrabчетата и да ги спира, за да не нападат градината и да не ядат плодовете.

Той от своя страна, старателно изпълнява тази задача. На първо място, защото е плашило за всички птици. Второ, защото я обича и иска да опази скромната ѝ реколта, тъй като му е ясно, че тя осигурява своя поминък от тази градина.

Той не си спомня, как сърцето му е започнало да тупти. Но знае, че гласът ѝ е бил причината за вдъхване на живот в неговата същност.

Вратът му е пречупен, главата му виси на една страна,

крайниците му са увиснали, откакто е настатен там. Но сърцето му започва да тупти веднага, щом чуе сладкия ѝ глас. Тя ходи боса, а той чува единствено звъна от гривната на крака ѝ, докато задъхана се грижи за ягодовия разсадник. И така, докато слънцето достигне центъра на небето и започне да гали с лъчите си медната ѝ разрошена коса, сякаш е циганка! Тогава тя започва да си тананика с мелодичен глас. Тя пее тъжна песен, подходяща за нейната самота и мъка в обработването на земята. Именно тогава той усеща, че сърцето му тупти и в крайниците му пулсира живот, който е способен да ги заздрави и да вдигне пречупеното му тяло.

Песента го дарява с любов, но от този момент нататък, той ще бъде в плен на нейния мелодичен глас.

Той продължи да я наблюдава безотказно и без умора денонощно.

Един следобед, тя почувства умора, след тежкия работен ден в градината. Тя се облегна на дървения му ствол. Тогава той почувства голяма наслада от докосването на меката ѝ плът.

Погледна го и след като хвърли поглед на старата му носия, каза: “Колко е стара твоята дреха! Не тъжи! Утре ще ти уشيا нова, която да ти подхожда. Ти си я заслужил.” След това продължи да обляга гърба си на него и същевременно да хапва с голям апетит една ягода, откъсната наблизко.

Той чувстваше силна потребност в този миг да придобие голямо самочувствие, за да ѝ благодари и да я помоли да му изпее отново същата онази песен. Никога не му омръзваше да я слуша, как си тананика песента, но се страхуваше да не изплаши, освен птиците и самата нея, страхуваше се повече от вероятността да му откаже и да се отдръпне погнушена от вида му. Това безмилостно би пречупило сламеното му сърце!

Тя удържа на думата си. На следващия ден го облече в ново наметало. Той успя да усети собствената ѝ миризма в гънките на новото наметало, явно го бе ушила от стара своя рокля. Той потъна в непонятно щастие, след като разбра, че плава в дреха носеща миризмата на потното ѝ тяло. В онзи момент бе най-щасливият човек на света, тъй като чуваше нежния ѝ глас, обаянието ѝ, долавяше сладкия ѝ аромат, а тялото му бе прегърнато от роклята ѝ.

Очите му я наблюдават, навсякъде където и да ходи!

Нищо не знае за нея, нито за миналото ѝ, освен за няколко месеца, които прекара разпънат в градината ѝ. Нейната земя е малка, безопасена от стара дървена ограда.

Той не знае какво има зад тази ограда, нито пък в коя страна се намира градината ѝ, а иначе тя живее в една стара голяма колиба. На него му е ясно, че тя живее самичка, тъй като не е виждал някой да я посещава през тези месеци. От мястото си успява да зърне дневата и

спалнята ѝ, в която тя прекарва много дълго време. Той успява да види портрети, затворени в бронзови и дървени рамки, разположени по цялата дължина на стената, около камината в дневната ѝ... Но така и не разбра чий са тези портрети!

Тя рядко напуска къщата и градината си. Но излезе ли от дома, бърза да се върне, носейки плодове, зеленчуци, месо и неща, потребни за обработване на земята. Тогава той разбира, че е била на пазар. Той се радва като я вижда да идва отдалече, обвита в своя стар кадифен шал, пеейки своите мелодични песни. Замалко да полети към нея, за да я посрещне и да ѝ помогне с многото пликове и торби, които носи от далече, толкова изтощена, че дълго продължава да въздиша със зачервени страни.

Днешният ден изглежда изключителен. Всичко предсказва, че тя очаква някакъв гост. Не е работила много в своята градина, а е прекарала целия ден в колибата си. Той успява да види отсреща прозорците на дневната и спалнята ѝ, дълго наблюдава нейното поведение. Успява да разбере, че тя приготвя къщата и трапезата за гости. По-късно вечерта тя започва да се грижи за своя външен вид. Облича пурпурна рокля, която открива кафявата ѝ кожа, разресва медната си коса, спуска кичурите, приличащи на буйни реки, по раменете си. Той успява да разбере, че тя е възбудена и щаслива, но се чуди, какво ще стане през нощта и по-скоро, кого очаква тя през тази нощ?

Тя започва да свири на изоставеното си пиано и да пее същата мелодична песен, обсебена от своя ангелски глас, а той „плашилото“ се стопява в магнитните ѝ фрази, докато не пристига един непознат красавец. Той пристига на велосипед, носейки в ръцете си китка жасмин. Целува я, обгръща я със своите ръце и сяда до нея пред пианото, за да свирят заедно. Сякаш тяхното изпълнение се извършва на струните на сърцето му, което за първи път тръпне от тъга и ревност, но е щаслив заради нея, въпреки тъгата си. Така му се иска в този момент да напусне мястото си и да може да почука на нейната врата, за да се присъедини към тяхната компания. Обаче, много добре знае, че място му не е между тях... Той, който рядко се осмелява да пожелае нещо!

Той дълго ги наблюдава от своето място. Двамата опитват от обилната вечеря, а след това отново свирят на пиано и танцуват. Всичко върви хармонично, съпроводено с много любов.

Но все пак, не може да се разебе, на какво се дължи внезапната промяна в ситуацията в този дом! Изведнъж двамата започват да си крещят. Между тях се разразява пожар, след което той напуска къщата яростен и ядосан. Тя почти изкъртва рамката на вратата, затръшвайки я след него.

Неговата любима се хвърля на едно канапе и се задавя в плач. Плачът ѝ е не по-малко красив и привлекателен от пеенето ѝ! Той е сигурен, че тя е много тъжна и се

нуждае от любящо сърце близо до себе си, например неговото сърце. Щеше да я извика от своето място, за да разбере, защо е толкова тъжна, но той се досеща накрая, че не знае името ѝ! Никога не бе чул някой да я вика по име, за да го научи.

Той се замисли замалко, след което се подчини на повика на сърцето си, излезе от мястото си, премина малката градина, неволно настъпи няколко червени ягоди, дори не почука на вратата, просто я отвори, без да чака нито миг, и влезе във вътрешността на колибата.

Изключителна жена

Аз съм жена, която притежава много рядък талант.

Приближете се, за да ви разкажа за него! Приближете се още повече. А сега се отдалечете с една крачка! Точно така, идеално се справяте. Ето, как започнахте да усещате способностите ми, преди още да съм ви разказала за тях!

Аз съм жена способна да освободи пленниците от техните пазачи, да вдъхне живот в мъртвите сърца и да нарисува тръпка върху мъртвите устни.

Много ви моля, отдалечете се! Остани само ти! Каж ми, как да те наричам? Ела, приближи се още малко!

Приближи се статуя, изваяна от голяма плоча камък. Тя бе част от огромна палитра каменни статуи, представляващи млади римляни, окичени с венци на победата. Мъжът я погледна с очи току-що опознали живота, след като бе освободен от каменната си същност, за да се материализира. До този момент той бе част от каменния град в продължение на хиляди години, но вече се бе превърнал в млад мъж от плът и кръв. Може би притежаваше дори и сърце, кой знае?

Не успя да разбере, че е късметлия с този дар, защото само той оживя. Не разбра как се случи това, а и не бе заинтересован за начините и подробностите по

метаморфозата. Но той бе много щастлив, защото се освободи от омразния каменен плен. Бе вече красив млад човек, обикалящ из улиците с древните си одежди.

Отново до него се приближи ниската жена, почти колкото джудже, със странни белези и блестящи очи и му каза: „Винаги, когато погледна красив предмет, той се съживява. Нали ти казах, че притежавам изключителен талант!”

Статуята на мъжа с венеца се усмихна, целуна я горещо по тясното грозно чело, след това протегна ръката си, хвана дланта ѝ и заедно тръгнаха на разходка. Дълго време ѝ разказваше за града, тъй като притежаваше хилядолетна памет. Танцува с нея в древния храм, намиращ се на най-високия хълм. Призна ѝ наскреда храма, на висок глас, че я обича. Ехото на изповедта му се чу из редовете на римския театър. Туристите, които се намириха там, му се зарадваха. Помислиха, че е облечен в традиционни стари дрехи, за да достави веселие в местността, а може и да бе служител в туристическия обект. За това го запечатаха в десетки снимки за спомен.

Тя беше на върха на щастието. Можеше да се види задоволството по устата ѝ. Нещо, което не бе свикнала да показва дотогава. Жената беше изключителна във всичко – с ниския ръст, със замръзналите черти около клоунската

усмивка, с ужасяващите бръчки, със способността да рисува и с таланта да освобождава пленници от техните затвори. Но не можеше да се освободи от грозното си и ужасно тяло! Дори когато запали тялото си, за да се освободи от него, душата ѝ не успя да го напусне. Остана затворена в него, сдоби се с изгорена и набръчкана кожа, приличаща на водорасли в тиня.

Никъде не бе успяла да си намери място, затова си измисли собствен свят. Свикнала бе да напуска всяка сутрин дома си и да отсъства възможно най-дълго, щом този факт радваше всички живущи в него. Знаеше, че никой у дома не желае да вижда нея и сбръчканата ѝ кожа.

В началото чувстваше мрачна самота. Гледаше да се мотае в тъмните, тесни улици, в изоставените квартали и кътчета. Но когато откри странната си дарба, тя се върна към живота или пък животът се върна към нея. Достатъчно бе само да погледне образа на мъжа, независимо дали бе на корица на списание, статуетка на улицата, дори глас в ухото или образ в съзнанието, за да се материализира пред нея от плът и кръв. Мъж, чийто живот започва да тупти в тялото му. Този мъж обаче не се интересуваше от тъгата ѝ, нито от омразната ѝ кожа. Интересуваше се единствено от топлите ѝ очи и доброто ѝ сърце. Жената успяваше да изживее с него най-сладките мигове, целуваше го из улиците, любеше го по планините,

хранеха се заедно в народните закусвални, танцуваха на светлина от свещи в стъклени лунни кабинни.

Мъжът-статуя отново се развика: „Обичам те!“ и се чу ехото на думите му навсякъде. Запя стара римска песен. Тя не разбра нищо, но предположи със сърцето си, че е песен, написана от влюбен мъж в момент на отдаденост. Той падна в краката ѝ, хвана малкото ѝ тяло в ръце, завъртя я щастливо и я целуна безброй пъти.

Туристите бяха много учудени кого да снимат и да запечатат - красивия и влюбен мъж или грозната, zalюбена жена! Накрая решиха да ги снимат двамата заедно, въпреки че бе трудно камерите да снимат и да хванат динамичните им и бързи движения!

Под лунната светлина и след традиционната вечеря в народен ресторант, мъжът-статуя се върна в панорамната каменна картина, зае старото си място и остана в каменната история. Тя тъжно се сбогува с него. Знаеше отлично ритуала на болката, защото бе свикнала с това всеки ден. В интерес на истината, познаваше и друго – самотата. Но пък утрото бе много близо, затова се скри като насекомо в мизерния си креват, подготвен с нежелание от родителите ѝ, на които им бе омръзнало да се грижат за такова грозно същество.

Сутринта тя започна да наблюдава снимката на един млад красавец, която беше закачена в стара рамка на една изоставена спирка. Пожела снимката да се превърне в реалност. Приблужи се до нея, прошепна топло и сърдечно: „Аз съм жена, способна да освободи пленниците от техните пазачи, да вдъхне живот в мъртвите сърца, да изрисува тръпка върху мъртвите устни. Аз съм изключителна жена. Приблужи се!“

Тя пак успя да вдъхне живот на снимката. Заживя отново любовна история за един ден с привлекателно момче, което преодоля грозното ѝ, набръчкано тяло.

Някъде из града, имаше един турист, който се вайкаше уплашен, защото на снимките му, направени предишния ден на римския театър, имаше лика само на една грозна и ниска жена, но до нея нямаше нищо освен празно пространство. Нямаше и следа от красивия мъж, който през цялото време беше с нея. Този турист никога не разбра, че е снимал една изключителна жена.

Среднощен влак

„Остава само половин час до пристигането на среднощния експрес”, успокои се тя. Нощта бе прекалено студена, повече от обичайното. Не взе необходимите мерки за посрещане на такъв остър студ. Бе без вълненото си палто, защото не очакваше събитията през деня да я доведат до чакалня на стара гара. В залата чакаше появата на един мъж, за да предотврати евентуална трагедия. Но как изглежда мъжът? Как ще бъде облечен? Всичко, което знаеше бе, че ще носи букет червени цветя, както се бяха разбрали.

Отново почувства как студът атакува розовото ѝ младо тяло. Опита да се скрие в памучната си блуза с къси ръкави. Погледна вдлъбнатия си корем, червата ѝ къркореха, от сутринта не бе слагала нищо в устата си. Пък кой може да мисли за храна при цялото това напрежение? Как бе възможно безболезнено да се действа в такива ситуации? Но този, който пристига със среднощния влак, не носи никаква вина за това положение. Какво щеше да му каже, когато го види? По-добре да му купи билет за връщане. Така нямаше да има причина да остане на това място повече време. Като преразгледа последното си решение, го намери за глупаво. Все пак става дума за разумен, зрял мъж, който сам може да вземе решение.

Ако тя реши вместо него, сигурно ще го нарани и ядоса. Усмихна се, когато стигна до този извод, промърмори си нещо и прошепна: „Сигурно ще се смути, ако реша нещо различно от желанието му, стига да е чувствителен мъж!”

Отпусна скръстените на гърдите си ръце, разтри ги, за да усети малко топлина и погледна часовника си. Видя как русите косъмчета по ръката ѝ настръхват от студ. Оставаха само още 15 минути. Тогава мъжът, който чака, ще застане точно пред нея. От мястото, на което бе застанала, можеше да разгледа лицето на всеки пристигащ. Уплаши се, когато чу далечен лай. Изведнъж се сети, че общежитието на чужденките е затворило врати преди цели два часа. Сега вече нямаше никакъв избор освен да потърси хотел, където да ношува. Не ѝ стигаше, че живее толкова далеч от дома, само и само да изкарва някакви пари, а сега ѝ се налагаше да ношува в чужд хотел!

Пред нея мина един от военните пазачи на гарата, ритмично марширувайки, като от време на време поглеждаше стария си часовник, вързан със сребърна верижка. Оставаха само десет минути до пристигането на влака. Тя почувства необяснимо напрежение и изведнъж си спомни за майка си. Колко пъти майка ѝ казваше, че е „наивна и добричка”. Винаги прибързваше, намесваше

се в чуждите дела. Опита да забрави за майка си, за да може да подреди думите, които трябваше да изрицитира пред пристигащия.

Почувства как думите се топят в тесните стаички на мозъка ѝ. Притежаваше много разтопени и объркани приказки. Опита се да подреди думите и приказките отново, но се затрудни, не можеше лесно да поеме въздух пред потока от думи и изявления. Какво ли трябваше да каже? Първо, да го посрещне, след което да го покани в кафенето на гарата, за да му каже за случилото се. Или да хвърли информацията в лицето му веднага щом го види? Може би бе по-добре да го запознае със себе преди всичко?

Най-накрая избра първо да го запознае със себе си. Хубаво бе все пак да знае причината за присъствието ѝ на това място и коя бе тя. Ще му даде и координатите на момичето, което трябваше да го чака. Ще му каже директно, че то няма да дойде, защото всъщност е малка тийнейджърка. Бе се представила пред него като студентка, само и само да му се подиграе. След това играта обаче се превърна в истинска любовна история. Ще му каже без увъртане, че момичето не го обича, а е искало единствено да си губи времето. В момента тийнейджърката се молеше за прошка, въпреки че молбата ѝ пристига малко късно.

Какво друго може да му каже? Ще му каже, че тя е учителка на това игриво момиче и неволно успява да разбере подробности около тази връзка, тъй като поддържа добри отношения с нейните ученички от гимназията, които много обича. Те, от своя страна, ѝ казват всичките си тайни. Ще му каже, че чак днес е научила за дългата им история, родена от интернет. Ще бъде пряма и ще му съобщи, че ученичката е почувствала тревога, когато е разбрала, че мъжът, който мисли, че има връзка със зряла жена, пристига за да се срещне с нея. Ще му каже също, че тийнейджърката много се е уплашила от яда на родителите си, ако те разберат какви интриги е създала. Страхува се да не би да я лишат завинаги от възможността да ползва услугите на интернет, защото прекарва часове наред в чата с най-различни хора от цял свят.

Да, ще застане пред него, ще се ръкува, след това ще се извини за поведението на неуравновесената ученичка. Ще го помоли за прошка и извинение. А след това какво ще прави? Не знае! Отново погледна часовника. Оставаха само пет минути, след което се налага да стане и да посрещне чуждия мъж.

Влакът пристигна с трясък и тракане на железни колелата, които разкъсаха нощната тишина. Топлината, която се отдели от влака, я стопли и тя усети замръзналото си лице. Помисли си да стане и да тръгне към перона, но

се отказа за момент поради вълнението. Започна нещо да търси в чантата си и отпусна краката си. Понагласи се докато седеше, а сърцето ѝ продължаваше да тупти силно. Толкова много ѝ се прииска да чака нейн собствен мъж. Колко е тесен животът без любим мъж, който да споделя с нея любов и страст! От малка ѝ се искаше някой ден да срещне мъж с, който да споделя вечната любов. Вместо това бе принудена да загърби младостта, за да осигури препитание, тъй като бе единствената упора за семейството ѝ. Не успяваше да ги вижда често, защото местоработата ѝ бе много далеч, но прекалено много ти обичаше. Все още млада и красива, и имаше право да търси щастието. Същевременно не притежаваше необходимата смелост, за да го намери. Нуждаеше се от силен мъж, който да я отвлече, да я върже в някоя крепост и да я накара насила да го обикне. Страхуваше се от любовта, въпреки че я желаше.

Малкото пътници бавно напуснаха влака, като на повечето от тях им личеше умората и безсънието. Наблюдаваше ги. Търсеше червения букет. Почти всички пътници излязоха от влака. Явно обещаният мъж с цветята все още не бе пристигнал. Дали въобще ще дойде? Може би и той е лъжец като нейната ученичка. Много ѝ се искаше този човек да не дойде. Беше много развълнувана и тихо молеше своя бог да не пристигне този мъж!

Най-накрая червеният букет се появи. Носен бе от симпатичен мъж в трийсетте, облечен в светлокафяво палто, под което се вижда елегантен костюм, очертаващ перфектната му фигура. На лицето му бе изрисувана спокойна мъжка усмивка. Топлата усмивка разсече тихата нощ. Като го видя скочи права и крачките сами намериха пътя към него. Несъзнателно пооправи дрехите си и все по-осезателно бе развълнувана от очакваната среща. Той я приближи, ръкува се с нея и казва: „Нали ти казах, че веднага ще ти разпозная! Далал, тези цветя са за теб.”

Тя протегна разтреперани ръце, за да поеме букета, който съжали красотата ѝ, нежността ѝ! За малко да му признае, че тя не е Далал, но ѝ харесва да го гледа в очите. Започна да ѝ става много трудно да му признае истината и да убие магическата неповторимост на моментите. Тя има нужда от него, а той лично дойде да търси любовта. Няма предварителни условия за желаната жена. От друга страна тийнейджърката не желаше тази връзка. Тогава изходът е много по-лесен, защо ли пък той да не стане нейн? Вероятно такава е съдбата им, не е случайно да бъдат заедно на едно и също място и никъде другаде, за да се намерят.

Усмихна му се и казва „Ти си точно такъв, какъвто съм си те представяла”. Той съблазнително ѝ отговори:

„Ти си по-красива от представите и очакванията ми”, след това помириса цветята. Протегна ръката си и я погали по студеното ѝ лице. Каза ѝ, че все едно се познават, откакто са били малки. „Аз съм гладен, а ти?” Тя поклати глава в знак на съгласие и му отговори: „Аз също съм гладна, не съм яла, защото те чаках.”

Младият мъж я прегърна заедно с букета и се отправиха пеша до най-близкия ресторант. Нощната тишина повтаряше смеха им. Каза му: „Излъгах те за името ми. Казвам се Муна, а не Далал!” Той истерично се засмя и ѝ отвърна: „Аз също. Казвам се Рашад, а не Али!” Смехът им отново оттекна, въпреки опитите на среднощния влак да го заглуши.

Кладенецът на душите

Не знаеше, че нощта ще е толкова страшна в кладенеца.

Когато бяха малки, бе свикнала да идва с него, за да играят около кладенеца, където се чуваха шумни звуци, които проникваха от стените му.

Когато порастнаха, идваха при кладенеца, за да правят любов, но никога не влязоха в него. Причината бе силният и ужасяващ слух, че кладенецът бе последното убежище на все още витаещи души, които не желаят да напуснат земята.

Не бе обикновен кладенец - приличаше на огромна, кръгла дупка. В средата се намираха хаотично въртящи се каменни и неравни стълби, които водеха директно до дъното на кладенеца. Оттам се виждаше каменен език, който умело скриваше слънчевата светлина и пречеше да се види дъното. От това дъно се издигаше вода до половин метър, която се изтичаше в огромен канал в близкото море. Бе чула как един човек каза в миналото, че по време на прилив, през някои зимни нощи, морето наводнява кладенеца. Душите, от страх да не се намокрят и да не изгният, се разбягват и после пак се завръщат.

Никога не мислеше, че ще ѝ се наложи да влезе в тъмната дупка, сама и изплашена. Трудно заслиза по каменните стълби през тъмната нощ. Седна на последното стъпало. Водата я намокри чак до колене. Студът пронизваше костите ѝ, но тя въобще не обърна внимание. Подпираше старото си кандило, работещо с течен газ, на каменните стени и същевременно прегръщаше груб, конопен чувал. Галеше чувала със смесени чувства от страх, любов и молба. Разглеждаше съмнителното място, питаше се къде ли живеят витаещите души в този кладенец? Тя почувствува, че се намира под тежка скала, която се опитва да я смаже, морските вълни я биеха по краката, нощният шепот придаваше зловеща атмосфера на мястото, караше я да се вълнува и да остане под напрежение и стрес. Събра всичките си сили и си каза натъжена: „Кладенецо, искам душата на моя съпруг! Чуваш ли ме? Аз го обичам”

Ехото в просторното място започна да повтаря думите ѝ: „Искам душата на моя съпруг! Чуваш ли ме? Аз го обичам”

Отново се възцари мълчание. Сви се в себе си още по-силно. Чувалът, който носеше, отново ѝ вдъхна сили и смелост. Направи неловко движение и старата ѝ, пластмасова обувка се спъна в дъното на кладенеца. Чу се звън на метална монета като тази, хвърлена от влюбени, съпроводени от съкровени желания. Монетата приличаше на тази, която бе изхвърлила преди време,

когато бе с нейния любим! Тогава копнежите им се въртяха около това да живеят заедно до самия край. Не знаеше, че смъртта дебне единствената им мечта.

Жената извади от пазвата си голяма монета, целуна я, както правеше до сега, пожела от кладенеца да ѝ удовлетвори желанието и изхвърли монетата във водата. Металът падна близо до нея. Тя наблюдаваше малките кръгчета, които се образуваха по лицето на водата, поглъщайки потъналото парче метал.

Отново викна, този път по-високо и настоятелно: „Кладенецо, искам душата на мъжа ми, искам неговата душа, кладенецо!“. Ехото започна да повтаря думите ѝ: „Кладенецо, кладенецо, кладенецо, кладенецо.“ Тогава кладенецът отговори с каменен и суров глас: „Душата на твоя съпруг е пленена в това място и не може да напусне кладенеца!“ Тя отговори: „Умолявам те, не мога да живея без него, аз го обичам! Ето, аз нося тялото му с мене“. Тя му подаде чувала, а краката ѝ трепереха под тежестта на развълнуваното ѝ, измъчено тяло: „Ето, нося тялото му.“ Отново се възцари дълго мълчание и тя си спомни какъв страх почувства, когато отиде да вземе трупа му! Прекара първата част от нощта в гробището, за да го изрови и да извади остатъците от гнилото му тяло. Събра ги на купчина, въпреки че липсваха много парчета и части. Питаше се „Къде е лявата му ръка? Къде е дясното му око? Къде са костите на врата му? Къде и къде?“ Това, което остави хищникът бе съвсем малко. Бе изял любимото тяло на съпруга ѝ, който успя да я накара да

живее в щастие и да я потопа в море от любов.

Любимият изчезна преди няколко нощи, но ловците го върнаха разкъсан. Казаха ѝ, че един хищник го бил нападнал и наръфал. Погребах я го без да ѝ позволят да го види. Обясниха ѝ, че това щяло да ѝ причини още повече болка и да я накара да почувства непоносима самота и тежък спомен. Когато тя понечи да събере остатъците от тялото му, целуна всяко парче поотделно, дори и парчетата неидентифицирана плът. Целуна ги със същата страст, все едно бе жив и отново помоли: „Моля те, кладенецо, върни ми го!”

Кладенецът отново се раздруса, тя не можа да запази равновесие, подхлъзна се и падна във водата. Затрепери от страх и студ, подкрепи тялото си на мократа, каменна стена, покрита с водорасли и отново се изправи във водата. Чу кладенецът, равнодушно и незаинтересовано, да вика: „Не мога да ти дам душата без неговото тяло. Иди да донесеш трупа му! Тогава ще върна душата на твоя мъж.”

Тя се разгневи още повече, тъгата я направи още по-яростна. Отвори чувала с остатъците от трупа на мъжа ѝ, част от които бяха започнали да се разлагат, и с треперещ, разкъсан от тъга и безсилие глас се развика: „Ето го тялото му, какво искаш повече?”. Тогава кладенецът ѝ отговори, „Не, това не е тяло, това са органични остатъци. Искам цяло тяло, ясно ли е?”. Тогава тя се предаде и

каза: ”Откъде пък да ти нося цяло тяло, кладенецо?”. Кладенецът отговори равнодушно „Не зная!”

Гласът на кладенеца изчезна. Жената прегърна тежкия си чувал, дълго го държа до гърдите си. Тялото ѝ почувства непоносим студ, който вкамени остатъците на мъжа ѝ. За миг успя да пребори сълзите и безпомощността си, но най-накрая я победиха. Преглътна сълзите и секрета в гърлото си. Разбра колко е безпомощна пред този кладенец. Тихичко се обърна към него, все едно си говори със скъпия на душата си чувал: „Но тези остатъци са всичко, което остана от скъпия ми мъж”. Придържаше чувала и напусна кладенеца, победена. Но въпреки това реши да се върне на всяка цена.

На сутринта вълните бяха измили дъното на кладенеца и неуморно продължаваха да измиват скалите. Измиха ѝ също краката, докато носеше чувала. Носеше трупа все едно е малко пеленаче. Сутрешният бриз я погали по кестенявите коси и изсуши част от сълзите ѝ. Събитията през изминалата нощ са се повтаряли десетки пъти в паметта ѝ, наранена от болезнената раздяла с любимия. Опита се неведнъж да се върне с подходящо тяло, но без никакъв резултат. Всички тела, които разгледа тайно нощем, принадлежаха на други души, влюбени в тях. Не можа да пречупи и открадне тяхното щастие, не пожела да открадне чуждите тела. Любовта към нейния съпруг я възпираше да стори това. Тъй като този, който вкуси любовта, не може да накара влюбен да страда от

разлъка, затова остави чуждите тела на техните любими и отново грабна чувала пълен с мечтите и безпомощността ѝ.

Отново се развика, молейки се: „Ето ме, кладенецо! Не се предавам и си искам душата на моя съпруг!“

Кладенецът отговори с вечния си монотонен глас: „Трябва ми тяло, за да върна душата му“

Тя въздъхна, а ноздрите ѝ потънаха в ехото на думите ѝ. Отвори чувала, както си стоеше на върха на кладенеца, целуна го, въпреки острата миризма на изгнили органи и части, след това го изхвърли във водата, където имаше вероятност да го отведат бурните вълни. Тя почувства, че остатъците на мъжа ѝ ще са на по-добро място долу. Той ще е по-щастлив в морето, което толкова много обичаше. На брега на това море често ѝ споделяше огромната и безкрайна любов към нея. Тя разкъса горната част на роклята си, разголи голяма част от тялото си, изхвърли черната траурна кърпа от главата си, събу пластмасовите обувки и направи няколко крачки по посока на кладенеца. Пред нея бяха наострени твърдите му скали. Погледна предизвикателно в дъното на кладенеца, усмихна се доволна и се развика: „Душа на моя скъп съпруг, ето ти тялото ми! Нека бъде твой дом! Влез в него, аз те чакам. Тялото ми ще бъде твоята свещена крепост, то може да побере вълненията ти. Душата на моя любим мъж се противопоставя на волята на несправедливия кладенец. Послушай гласа на твоя любим човек!“

Кладенецът видимо се развълнува. Част от стените му се разрушиха, водите се отдръпнаха, голяма част от душите го напуснаха, развълнува се и душата на нейния съпруг, която се насочи към раменната ѝ кост и грубо проникна в тялото ѝ, все едно го напада. Тя се разтрепери, след което почувства неописуемо щастие от появата на новата душа. В нейното тяло се сляха две души. Въпреки ограниченото пространство, щастието ѝ бе огромно, защото бе убедена, че едно тяло е достатъчно за двама влюбени. Две души успяха да се слоят, побеждавайки гнета и терора на този кладенец.

Шестология на страданието

-1-

Дивакът

Той винаги е живял като дивак на този пуст и безлюден остров, където нищо не може да се види, освен остри зъбери, самотни чайки и рибите, с които те се хранят, без дори да почакаат да спрат да мърдат. Не знаеше, дали е потомък на дивашко племе от каменната ера или произхожда от народ, удавен в дълбините на морето, по чудо спасил се от удавяне на този остров. Вероятно бе депортиран далече от човечеството, поради неизвестна нему причина.

Сам прекарваше годините си на този самотен остров. Дните му бяха еднакви и дълбоко си приличаха. Между другото, той не обръщаше често внимание на всички тези свои размисли и вълнения за своя произход, от къде е и към коя епоха принадлежи? Мисълта за времето при него бе относителна и лишена от психически и физически фактор. Времето за него се сравняваше с усещането му за глад, единствено със залеза на слънцето и началото на новия ден!

Той не изпитваше никакво удоволствие от рутината и денонощното повтаряне на събитията, които се свеждаха

до хранене и пиене, както и преминаване през целия остров без цел и посока. Но много добре оценяваше звуците и миризмите, добре оценяваше също гладкостта и остротата на камъка, който беше поставил на върха на дълга и здрава пръчка, откъсната от едно дългогодишно дърво на острова. Чрез определяне на посоката на звуците и миризмите, той успяваше да разбере разположението на хищниците, неговите врагове на острова. С този камък успяваше да се самозащити, с него успяваше да улавя лесно рибите, които се намираха близо до брега, за да се храни с тях до насита.

Той успя да се адаптира с всичките миризми и звуци, докато се превърнаха в част от неговата природа. Но онази миризма, която го изненада една сутрин, го изплаши до смърт и щеше до го накара да започне да бие барабаните в знак на тревога. Тя бе специфична миризма, не я бе познал преди и реши на всяка цена да разбере източника ѝ. Взе своето остро оръжие и коженото наметало, което бе одрал от гърба на диво животно и тръгна по дирите на тази миризма. Много скоро успя да локализира източника ѝ.

Както очакваше, това се оказа чуждо и непознато досега животно. То имаше същия ръст и телосложение като него, но имаше по-дълга коса и по-фини черти и органи. То имаше и странна издута гръд, сякаш страдеше от някаква болест! Той започна да предизвиква животното с викове за смъртноносна битка. Дивакът бе насърчаван

от особената миризма на това животно.

Странното животно обаче, не се поддаде на предизвикателството, а започна да се смее развълнувано. Дивакът не можа да се въздържа и се приближи. Любопитно започна да опипва гърдите на животното. Той почувства огромна наслада и не откъсна ръцете си от нейните гърди. След това, той поиска да се нахвърли върху ѝ, за да я ухапе, но в последния момент се задоволи да я докосне с устни и да я оближе с голяма наслада!

Животното се превърна в негов предпочитан приятел. С него делеше всичко, което притежаваше. Свикна с неговото присъствие, както и с подутия корем на животното. Скоро корема роди две малки хлъзгави подобни на риби животинчета. За малко да ги изяде, но внезапна голяма привързаност към тях го спря да не стори това. Много ги обичаше и яростно ги защитаваше от хищниците наоколо. Беше много мил и с голямото животно. Бе обикнал странното ѝ тяло и необичайната ѝ фигура. Държеше много на нея, а през нощта силно я прегръщаше.

Дивакът научи малко думи от самката, за която все още не знаеше, откъде се бе появила. Разбра, че той самият се нарича мъж, а тя - жена и се казва "Кила". Малките животни се наричаха "Кико" и "Хуху". Той започна да разбира, какво значи бавно и тежко да тече времето. Това чувство го обхващаше винаги, когато нея я нямаше. Същото чувство го обхващаше и когато Кико и

Хуху отсъстваха. Много искаше да разбере още за Кила и за себе си, както и какво може да има зад хоризонта на морето? Той и Кила сядоха срещу хоризонта и наблюдаваха залеза на слънцето всяка вечер.

За малко той щеше да открие подходяща дума, с която да опише своите чувства и копнеж към нея и колко се радваше на нея и на нейната специфична миризма, която страстно обикна заедно с нейните женствени форми, непознати нему до сега.

Всичко това не продължи дълго. Веднъж дойдоха много мъже, облечени със странни дрехи. Те бяха въоръжени. Уловиха много животни на острова, а след дълга и неравностойна битка, успяха да отвлекат Кила и двете малки деца. След това те организираха голямо празненство. Дивакът изгуби тази битка и остана да вие ранен и самотен на острова. Болката от загубата на Кила и малките бе по-дълбока от физическите рани.

Дълго време той мислеше за онази подходяща дума, която трябваше да измисли в чест на Кила. Скоро след това той спря да търси тази дума... За какво му бяха нужни думите в отсъствието на Кила!

-2-

Великанът

През първия милениум той пожела поне за броени минути да излезе от своята тясна бутилка. През втория милениум той се закани да унищожи човечеството. А през третия милениум той се замечта да срещне една фея, с която да сподели любовта, да усети страстта от нейния пъклен дим. Но мечтите му продължиха дълго време. Започна и четвъртия милениум.

Почти бе забравил за своята мечта, когато гърлото на бутилката се отвори! Не можа да повярва, че е успял да види светлина, след четири хиляди години. Бавно отвори очите си, шумно въздъхна, след което наоколо се развихри прахът от неговите дробове. Разтресе се и се развълнува, ексцентрично излезе от бутилката във вид на стълб от пъклен дим. След това се изправи като невероятен великан!

Очакваше да попадне като послушен слуга в ръцете на зъл магьосник или на някой несправедлив цар, или пък в ръцете на амбициозен младеж... Но в никакъв случай, не очакваше да стане роб в ръцете на една девица от човешката раса!

Тя беше толкова красива, колкото свободата, вълнуваща жена, колкото хилядолетията на лишения. Великанът

почувства, че сърцето му вече е нейно. В този момент той бе готов да предостави целия свят в краката ѝ, стига тя да го пожелае, стига той да прочете знак на удоволствие в очите ѝ! Той се поклони с целия си гигантски ръст и тогава се разтресе цялата земя. Той целуна малките ѝ крачета, колкото очите на петел. Женичката била толкова малка, колкото неговата длан. Въпреки това, бе успяла да запали чувства на копнеж и наслада от любов, толкова силни, че за миг го накараха да забрави, че той е мъж-великан и е от друга раса. На него му трябваше една фея!

В един миг от вселената той я превърна в кралица на всички кралства на земния свят. Мъже от всички краища на земята пристигаха при нея. До един се подчиняваха на нейната воля. Тя бе неоспорима господарка. Тя също беше и негова господарка... Освен на един единствен младеж, който бе отказал да ѝ се подчини.

Младежът бе дошъл от много далечно царство и вместо той да страда по нея, тя започна да прекарва цели нощи в мъка по него. Безсънието зарази и великана, който започна да будувa безпомощен по цели нощи заедно с нея. Той ѝ бе предлагал да го смаже с огромното си ходило, да го накара да се изпари завинаги и с това да приключат страданията ѝ и безсънните и нощи. Но тя отказваше да го нарани и заповяда на великана да пази младежа като своя сянка.

Най-накрая се осъществи срещата между нея и младежа, който веднага настоя да придобие нейното

царство. Тя на часа отстъпи царството си срещу любовта му. Той ѝ заповяда да остане в своя дворец и тя се подчини. Накрая той погледна в двете си посоки и каза: “Какво ще правим с него?”

Тя плахо го попита: “Кого имаш предвид?”

Той непоклатимо каза: “Имам предвид него, великана от бутилката!”.

Притеснена го попита: “И какво искаш да сторим с него?”

Той каза: “Аз не искам да те делия с който и да е, дори и той да бъде великанът от бутилката!”.

Тя просълзена каза: “Твоето желание е заповед за мене!”

Той решително се развика: “Искам да се отървеш от него веднъж завинаги!”

Тя унижена прошепна: “Но той е моя предпочитан фаворит, приятел, както и мой ангел-пазител!”

Той отговори: “Именно, поради всички тези причини искам да се освободиш от него!”

Тя успя да върне духа в бутилката, с една своя дума. Затвори бутилката и я подаде на своя ревнив любим. Той веднага хвърли бутилката далече в морето.

Никой след това не успя да зърне великана. Но морето

съобщци на вълните печалната вест. Рибите разказаха, как са чули агонията на великана, след като сърцето му се взривило на хиляди парчета от отчаяние и мъка по една красавица от чевешката раса!

-3-

Кастрираният

Той порасна в един проспериращ дворец. Но единственото, което помнеше от своето мъртво мъжество, бе момента на кастрацията му, както и миризмата на кръв, и острия нож в ръцете на хирурга - евреин. Престъпникът го бе кастрирал в страната на езерата и дъбовите гори, след което го бе изпратил на това място, за да стане големия фаворит в скута на избранничките на двореца, жените на първенеца, които бяха непостижими, поради парализираната му мъжественост.

Другите кастрирани задоволяваха своята залязваща мъжественост есинствено с поглед към тези красавици. Но той намираше в плътта на красивите избранници голямо предизвикателство. Той виждаше своята погубена мъжествения символ винаги, когато зърнеше робиня, избранница или дворцова примадона. Той намираше в ролята си на пазител на жените на двореца голямо предизвикателство към честта си, защото бе лишен от възможността да бъде себе си.

А в същото време друг, с лика на дявола, се възползва от кастрацията му. Докато той бе лишен от възможността да изрази своята мъжственост, друг гребеше с пълни шепи от извора на сладострастието.

Често чуваше кастрираните да се шегуват помежду си, описвайки красивите жени наоколо. Те се състезаваха помежду си, да облизват големите мечти и пожелания, запечатани на стената на тяхната памет. Те си представяха, че притежават големи, активни мъжки атрибути, с които биха могли да вникнат във всяка красавица на двореца. След което се подиграваха с тяхната сексуална принадлежност. Накрая характеризираха себе си като отчаяни чудовища, ни мъже, ни жени! И нищо друго не им оставаше, освен да мечтаят и пак да мечтаят.

Но той се разграничаваше от тях в един ъгъл, далече от очите на охранителите, които не можеха да се мерят с него нито по чест, нито по щедрост или сила. Сам оставаше да оплаква своята съдба до изнемога.

Той не успяваше да упражнява своята мъжественост, но я усещаше, как се надига в него, откакто се бе появила Каспийската робиня. Султанът я бе купил за един милион дирхама. Той ѝ бе купил толкова много бижута за един милион дирхама, та дори тялото ѝ не бе способно да ги носи.

Суетата в двореца продължи няколко дни, откакто тя се появи там. Робините доста време бяха ангажирани да

я парфюмират и да подготвят покоите ѝ за очакваната среща. Султанът бе изоставил своите жени и робини цяла седмица, за да се отдаде на своята фаворитка, за да остане в скута ѝ до пълнолуние, за да я притежава, докато утоли жаждата си към нея.

Една голяма тъга остана в дъното на очите ѝ, тъга, подобна на неговата, с привкуса на неговите лишения. Той я сънуваше често, сънуваше, как я притежава и целува устните ѝ поне веднъж.

Но той се въздържа, когато тя му призна, че е влюбена в друг младеж. Това бе тяхната странна тайна. Тя му каза, че високи зидове ги разделят. Тези думи бяха достатъчни, за да смажат остатъка от неговото мъжество. Тя поиска той да ѝ помогне, а той се съгласи, макар и с наранени чувства. Той се превърна в посланик на нейния женствен свят в света на мъжа на нейните мечти. На прага на тези два свята, той дълго остана да оплаква своята изгубна мъжественост. Той нито веднъж не успя да консумира, нито пък да забрави тежестта ѝ, откакто се запали желанието и страстта по фаворитката на султана.

В уговорената нощ, когато султанът поиска да я притежава, кастрираният уреди нейното бягство надалеч от двореца, за да остане тя най-сетне със своя любим. Султанът много се ядоса. Нищо не можеше да спре страстта му да притежава желаната жена. Гневеше се, пенеше се и се закани да накаже всичките си служители. И когато невярната му робиня бе стигнала далече, извън

границите на неговото владение, заедно със своя любим, султанът окачи главата на кастрирания върху портата на двореца за отмъщение за неговото предателство и за назидание на другите. Да остане за урок на другите кастрати.

-4-

Сватбеният венец

Жените разказват, че той притежавал златни пръсти. С тези думи, те описват своите вълнения от допира на пръстите му до техните коси. Жените застават срещу него, когато влизат в салона за красота, където той работи и твори.

Той започва дълго да наблюдава тайните кътчета на тяхната женственост. Опипва кожата, проучва порите, преценява вида на косите им. След което пуска любимата си музика.

Той се казва Шаас, но е известен като “Шушу - златните пръсти”. Много е дребен и куца. Затова изглежда под достойнството на всяка жена. Никоя не копнее за него и не го желае... Но златните му ръце го насаждат в съзнанието на много жени. Този имидж му дава възможност да докосва телата им и да ги превръща в красавици. Именно той създава грима и цветовете на кожата и косите им.

Той бе започнал работа в този прочут салон като хигиенист, където клиентките са от висшата класа на обществото. След това той успя да се усъвършенства в този занаят благодарение на своя природен талант. Това му позволи да се занимава професионално с красавиците. Ролята му бе да изтъква красивите им черти.

Скоро всички бяха забравили за някогашния хигиенист, а той се прочу със своя прякор “Шушу - златните пръсти”, този същият, който най-добре разкрасява жените и изтъква техния магнетизъм, този, който изпитва огромно удоволствие от работата си. Украсяването на булките развеселява тъжното му сърце. Радост - сравнима с щастието от носенето на белите рокли.

Булката пристига горда при него в предстоящата вечер, заслепена от магията на своята женственост, която ще се разгърне в ръцете на един мъж. Булката е обсебена от своите мечти за щастие през нейната предстояща сватбена нощ.

Той гали врата ѝ, лицето ѝ, дланите ѝ с нежни движения, за да предразположи тялото ѝ. Така успява да отключи необходимата еластичност и отпускането ѝ. След това започва да наблюдава чертите ѝ, тялото и лицето ѝ от всичките възможни ъгли. Опитва да намери шифъра на тайните на нейната красота. Скоро след това, той започва да клати глава в знак, че е открил недостатъците на булката. Включва музиката, за да освободи любимите симфонии.

Може да се видят няколко помощнички, които се въртят около креслото на булката. Те работят мълчаливо с помощта на куция майстор. Подават му това, което поиска, без да прошепнат нито дума. Той доближава косата на булката към тялото си, впуска китките си в косата на булката. След това започва да сресва косата ѝ с видимо вълнение. Все едно през ръцете му преминава бриз, дар от някоя гора, а не кичури от обикновена коса. После слага в косите перли и малки бели цветя. Лакира ноктите с плътен розов лак. Но не забравя преди това да ги подреже. Готовите коси той оставя да се преливат като лотос по лицето на водата. Идва ред и на лицето. Той дълго разговоря с него, след което го дарява с цветовете на щедрата природа. Успява да оформи скулите, устните, бузите, да оформи дължината на нейните мигли и веждите ѝ.

Хвърля един последен поглед на булката, за да се увери, че е успял да вложи мъжествеността си в гънките на женствеността на булката. След това я пръска с подходящ парфюм по свое усмотрение. Най-накрая настъпва последната крачка. Той донася внимателно венеца, доближава го до развълнуваната булка и го поставя с изумителна точност на главата ѝ... И тогава булката изглежда сияйна като кръгла луна. Усмивва ѝ се, а тя вижда отражението на усмивката му, отпечатано в огледалото. Помощничките, както обикновено ръкопляскат и викат: “Браво! Красота, майстор Шушу!”

Той се приближава до лицето на булката и както е

свикнал, винаги след края на своя уникален труд казва: “Нали първата целувка ще бъде за мене?”. Щасливата булка набързо запечатва целувка на лицето му, смятайки го, както всички, за своя приятелка.

Булката напуска салона с бялата си рокля и вълшебния си венец към чакащата я кола. Все едно, че нейно величество булката пристига, за да я превозят при нейния младоженец... Но не и преди да остави голяма сума пари в джоба на Шушу.

Той има достъп в света на широките бели ръкави на булченския свят, единствено, за да ги разкрасява и да се сбогува с тях.

Шушу механично се усмихва, започва непринудено и предизвикателно да дъвчи дъвката в устата си, а след това заповядва: “Доведете следващата булка!”

-5-

Цветарят

Той пожела приятна, лека работа, според показанията на майка му. Работа чрез, която да спечели малко пари, и да подпомогне с разходите за своето висше нередовно образование. Той бе принуден да прекъсне своето следване, иначе не бил могъл да осигури вноските за университета.

Чичо му Муса му помогна да намери тази работа като цветар. Магазинът се намира в търговски комплекс в един луксозен хотел, където чичото работи като нощен пазач. Приеха го, защото е симпатичен и елегантен. Оттогава е известен като момчето – цветар, който доставя цветя по адреси.

Доставя ги по всички поводи и все има кой да ги поръча. Поводите са много, празник, годишнина, а той умее да зарадва всички. Натиска звънеца на вратата на някой дом или фирма, поднася цветята. Ръцете бързо грабват букета, а очите блестят от радост и почуда. Четат картичките и му дават щедър бакшиш. Той благодари усмихнат на него или на нея и бързо напуска помещението, за да отиде на друг адрес с поредния букет цветя.

Той признава, че не обича цветята, защото е беден и поради високата им цена няма начин да хареса капризните и красиви цветя.

Обаче, той изведнъж ги обикна. Успя да научи езика на цветята, да разбере шифъра на азбуката им. Успя да проумее смисъла на всеки цвят. Той може да хармонизира цветовете и формата им според случая и в зависимост от връзката, след което да занесе букета на посочения адрес.

Той почувства огромна наслада, достъпна само на тези, които могат да прочетат чертите на лицата и символиката на погледите и тръпките. Когато наблюдаваше рефлексите на хората, които получават цветя, чувстваше огромно

удовлетворение. Достатъчно бе да види изрисувана усмивка по лицето на получателя, независимо от пола му. Тогава той гали с пръстите си цветята, чувствайки се като техен цар и човек, който наистина умее да ги подбира. Той знае точните думи, които трябва да пошепнат розите на избория.

Най-вече любовните рози го вълнуват, сърцето му ускорява ударите си, когато вижда, как лицата почервеняват, заредени с любовни чувства, когато получат букетите от любимия. Пръстите на влюбените започват да гаят цветята, но те с пръстите си играят по струните на окървавеното му сърце. Дълбоко въздиша и вътрешно пожелава, ако някой се сети да му поднесе розите на любовта. Както и да е, той взима подадените му пари и си тръгва.

Дълго очакваше да получи една роза, любовна роза, но нищо не се случваше, а лятото вече бе към края си, сезонът на цветята също бе към края си. А него го чакаше нов семестър в университета. Собственикът на цветарския магазин му подаде плика с последната заплата и му каза, че е добре дошъл на работа отново следващото лято. Младежът поклати глава в знак на благодарност и тръгна надалече. Ръката му внимателно държеше плика със заплата му в джоба.

По пътя той спираше неведнаж пред някои цветарски магазини. Той опитваше да се противопостави на едно свое упорито желание, което го бе обземало през цялото лято.

Вечерта той седеше у дома си между гора от букети с цветя, донесени от десетки цветари-младежи, натоварени с букети от различни места. Но всичките до един не бяха предружени с картички. Той въодушевено и загадъчно се усмихваше, когато получаваше нов букет. Той действително очакваше цветята и полагаше огромни усилия, за да покаже очудване, уж подаръците са голяма изненада за него. След това даваше щедро възнаграждение на цветаря, който на свой ред го напускаше доволен и радостен. Той бе на върха на щастието, въпреки плача на майка му, който помрачи това събитие. Тя се бе разплакала като разбра, че синът ѝ е похарчил цялата си заплата за рози и други цветя.

-6-

Революцията

Те бяха близки приятели. Събрали ги трудните условия на живот и немотията. Но чисто приятелство свързваше техните бели сърца, а лишенията бяха оздравили тяхната връзка. Те бяха един за друг като оазис на острова на отчуждението и бедността. Деляха си цената за обяда и вечерята по равно помежду си. Носеха своите разкази, опит и преживявания на софрата. Оплакваша се един на друг от огорченията на своя живот. Изповядваха се, изтръгвайки тъгата си.

Разрешавах си всеки един да погали сянката на умората и немотията на другия, за да я замести с един миг внимание. Успявах да си подарят един на друг солидарност и подкрепа. Накрая завършвах своята среща с напитка от морковен сок, не защото е най-предпочитан от тях, а именно защото е най-евтин и не утежнява вечно закъсалия им бюджет, след което се разделях с чиста съвест и нов устрем към живота.

Те бяха приятели, които се разпръснаха по стълбата на живота, от ранна младост, чак до самия край. Те се разпръснаха по различните пътища на живота, всеки със своите битови условия. Но мечтата за по-добър живот и амбицията винаги ги събираха.

Накрая се появи и тя. Не се различаваше от тях по отношение на своя социален статут, но бе по-амбициозна и повече привързана към живота. Тя бе способна да ги обикне всичките. Можеше също да обрисова чувствата си с четка, както и да възбуди техните заспали чувства и амбиции. Успя да пробуди в тях желанието за живот и страст. А всеки един от тях се влюби в нея по своему. Общото между всеки от бандата бе съхранено в любовните чувства към нея. Всеки един от тях кроеше своя индивидуален план, а тя бе в основата на техните мечти и планове.

Ала тя не бе влюбена в нито един от тях, въпреки че ги обикна всичките. Тя ги обичаше с душата си, а те съхраниха към нея желанието си за плътска любов. Тя

пожела да поддържа приятелски отношения с тях, а те я обичаха като жена. Тя потърси при тях утеха и подкрепа, а те търсиха у нея любовница.

Техните пътища се разделиха, така, както и прекъснаха мечтите и желанията им. Изоставиха я, а по-скоро, тя ги изостави. Престана да бъде тяхната любима жена. Прекъснаха и приятелските връзки между тях. Всеки по отделно потърси своя различна среда. Но всички те чувстваха силна носталгия към миналото, когато съществуваха мигове на грижи, подкрепа и нежност. Чувстваха съжелание за загубата на всичко това, след като бяха изгубили спокойствието си сред въртележката на живота.

Случайно или нарочно цялата банда се събра, но без нея. Всичките се събраха на едно място и започнаха своята искрена изповед. После се упрекваха един друг и накрая се сдобриха. Всеки от тях разказа за тежката болка от непринудената раздяла, както и за своите мечти, които се строполиха на прага на една строга Ева, която бе обърнала гръб на тяхната любов. Един от тях я обвини в предателство и останалите се съгласиха, без допълнителни коментари.

Бандата гласува учредяване на Асоциация за упражняване на съпротива срещу нея. Решиха също да обявят свещенна революция срещу **“нея”**. Техният духовен водач бе най-яръстен в това начинание срещу **“нея”**. Той реши да изстреля първия куршум от устата си

пред портата на дома ѝ.

Цялата банда се събра около нейния дом и обявиха своята свещена революция срещу нея. Започнаха да скандират и да викат по неин адрес. Скандираха “долу сърцето ѝ”. Тя не бе у дома си, за да свидетелства на избухването на тяхната революция, защото беше на работата си, която изядваше нейната младост. Тя имаше една мисия - да успее да изхрани своите братя - сираци.

Най-накрая се върна, обвита в своето старо палто. Носеше чантата си в едната ръка, а в другата - торбичка с плодове. И една картина криеше под мишницата си. Все търсеше купувачи на своите картини.

Тя бе учудена от събралата се тълпа около дома ѝ. Разбра от приятелите и комшиите си, че са обявили революция срещу някой тиранин. Хареса ѝ идеята за внезапен бунт. Тя дълбоко вярваше в своите приятели и в справедливостта на тяхната кауза. Тя изостави багажа си и започна да скандира заедно с тях: “Долу тиранина!”, както всъщност правеха и нейните приятели, въпреки че много добре разбираше, какъв е завършекът на революционерите, веднага след като приключат с тяхната кампания за сваляне на тиранина и неговите символи. Тя викаше силно и искрено се заканваше. Приятелите ѝ се засрашиха от своя замисъл и сведоха тона на своите викове и скандирания. Започнаха да поглеждат зачервените си и учудени лица. Тя изнесе дълга и гореща реч пред събралата се публика от познати и приятели, както и от

минувачи и съседи. Тя подкани всичките със своята реч към истински бунт. Изрисува речта си с подтиснатите цветове на немотията и насъска събралата се тълпа да се включи в революцията. Тя скандираше за събаряне на силите на подтисничество и неправда. Приятелите ѝ се въодушевяха от нейната реч и забравиха изцяло своето учреждение, обявено срещу нейната личност. Започнаха да скандират срещу беднотията, лишенията и гнета.

Революцията се разпространи навсякъде из страната. Всички скандираха в подкрепа на обявената революция.

Вечерта тя бе заедно със своите приятели там, където прибират революционерите. Тя дълбоко вярваше в справедливостта на своята мисия, въпреки болезнените удари от бича върху гърба ѝ. А те на свой ред я проклинаха, тъй като тя бе причината да попаднат в килиите.

През тихата нощ, те поставиха основните правила и позиции на своята асоциация, чиято главна цел бе борбата срещу “нея”. Разделиха си съответните постове и определиха постоянните членове на асоциацията.

Повелителят на сърцата

Някои казват, че той е докоснат от бога, притежава дар божи, въпреки че не са успели да го видят поне веднъж да се възползва от този дар! Други пък шепнат, че той се моли да успее да придобие способностите на избранниците и праведниците. Чува се шепот на любопитни люде, които хилейки се разправят, че той е последовател на една странна религия, която принадлежи на Джиновете. Някои жени смятат, че той е обладан от дявола и винаги стоят далече от него или си мислят, че поне държи връзка с Джиновете.

Една възрастна жена от селото веднъж твърдеше, че той е потомък на цигански клан и е остатък от клана на персийския цар „Сасан“ , разкривайки единствения останал зъб в устата си, разрушен от кариес, хилейки се в края на своя разказ.

От друга страна, той бе лаконичен по отношение на информацията за себе си, иначе отговаряше с гръмък смях, който раздрусва палтото му, показвайки ядеца и разкривайки дебелиите си устни, потънали сред гъста брада, сякаш е иглолистна гора. Тогава се чува ехото на обичайните му слова в пещерата на неговата уста: „Отвори дясната длан, изчисти сърцето си! Покажи белотата си! Всичко е божа работа“.

Никой не си спомня, точно кога се бе появил на това място. Всъщност, никой не се интересуваше да разбере това, тъй като всички се чувстваха изгубени и предадени. Дори той бе забравил, откъде се е сдобил с това червено наметало, бродирано със златни орнаменти, или пък от кой пазар е взел огромната шапка, която прилича на шапките на монасите - сикхи. Единственото, което помнеше бе, че той е повелителят на сърцата.

При него пристига младеж, със сърце опустяло от любов. Той му дава талисман, поставен в цветен плат или парче кожа. Същата вечер младежът оздравява и сърцето му е ангражирано и влюбено. Жени идват при него, носейки парчета от дрехите на техните отсъстващи, емигрирали или разлюбили ги мъже. Той им раздава магични амулети и талисмани, които успяват да върнат отсъстващите и емигрантите, успяват да предизвикат желанията и копнежа на разлюбилите мъже.

Някои случаи не се поддават на влиянието на неговите талисмани. Тогава той подготвя магическа напитка, направена от червени съставки. Както и да е, важни са не съставките, а неговите магически слова и талисманите от великата книга с притчи за любовта, които е изучил с помощта на своя учител, мароканския магьосник, който живее по хълмовете на планината „Каф“.

Той не бе единственият му ученик, но бе любимият му. Дълго бе неговата гордост и дълго очакваше най-доброто

от него. Учителят бе сигурен, че именно той ще стане негов наследник на трона на великата черна магия. Но той не желаше да борави с черна магия, която огорчава сърцата, окървавява душите и разделя влюбените. Той желаше магия, която да откъсне радостта и да се подари на всеки нудаещ се от нея. Именно това желание го подтикваше да се противопоставя на заповедите на своя учител и да проучи книгата на великата магия, както и да изучи всичките талисмани на любовта, дори да наизусти всяка изписана дума в тази книга. Той почувства, че тези сладки слова и магични притчи са насадени в дъното на съзнанието му завинаги, цъфнали слова с безкрайна любов и копнеж, достатъчни за нуждите на целия свят, слова, които напояват всяка негова клетка с помоща на отзвука от магията. За това душата му се изпълни с транс, никому не познат до сега. Почти успя да достигне своята цел, без да разбере мароканския магьосник, че вече и друг има достъп до неговата книга с притчи. Но особенният аромат на словата на ученика и шептящият му глас издадоха тази кражба.

Магьосникът се разсърди, както никога до сега, опита се да абсорбира чрез своята магия вечните притчи, които бе изучил неговия ученик-предател, но не успя да постигне никакъв ефект. Думите му се стопиха завинаги във вените и душата на ученика-магьосник. Притчите и магическите слова изчезнаха завинаги от магическата книга.

Бурна нощ бе последния спомен за магьосника-ученик, преди да напусне крепоста на своя учител. Но и този спомен бързо се изпари, все едно, че никога не е съществувал. Земните крайности се разделиха, ученикът почувства, че се намира на срещуположния полюс на своя учител, но нямаше връщане назад. Плячката му бе много по-голяма от яростта на неговия учител. Тя бе много по-ценна от проклятието, което учителят му изплете и подчерта по негов адрес. Той бе сигурен, че ще успее да се освободи от конците на проклятието на мароканския магьосник, който го бе проклел така, че сърцето му да остане кухо и лишено от любов завинаги, никога да не изпита вкуса на любовта към някоя жена. Ученикът бе изплашен от суровото проклятие за миг,

но скоро безразлично повдгна рамене и каза горделиво и иронично: „Но вече аз съм повелителят на сърцата, заповядвам и ми се подчиняват, заповядвам и ме слушат. Аз съм повелителят на сърцата.”

Превърна се в повелител на сърцата. Всички му признаваха този успех, всички плащаха цената и доброволно робуваха на неговите условия. Той притежаваше всички сърца, без да притежава своето. Той никога не го бе притежавал. Чувствуваше, че е потънал в бездънна пропаст, че е черен и прокълнат като наметалото на мароканския магьосник.

Опита се да се възползва от цялата си мощ и знания, призова всички таласъми и притчи, които познаваше,

за да излекува сърцето си, лишено от възможността да тръпне с любов, но без никакъв резултат.

Той през цялото време продължаваше да раздава талисмани, амулети, магически напитки, кремове и прахчета за всеки, който ги пожелае срещу уговорена цена. Той стана “Мекка” за влюбените на този свят. Неговата крепост се напълни с пари и диаманти до насита. Пожела пещерата му да е широка като море, за да може да побере всички тези скъпоценности. Сметна, че то ще бъде магическо море, чиито води са перли, пяната му _ бижута, а бреговете му са златни. Само с помощта на една притча и един удар на боздугана си отваря пода на пещерата и от дъното ѝ се чува морски рев.

Магията можа да побере всичките му богатства, но той остана тъжен, защото сърцето му все още бе неспособно да опознае любовта, въпреки че бе изпитал върху себе си всичките ѝ значения и прояви.

От всички краища на света прииждаха влюбени и заблудени от любов и всички те си отиваха доволни и щасливи, даже някои се връщаха по два и по три пъти, за да коригират посоката на сърцето си. Той ги изслушваше внимателно, поклащаше глава в знак на разбиране, галеше с окосмените си ръце дългата си брада, повдигаше гъстите си вежди, след което даваше на посетителя нужното срещу същата сума. Някои настояваха да приеме техните дарове от бижута, дори и жито, стафиди и сирена.

Когато пещерата му се изпразни от посетители, а това рядко му се отдаваше, той сядаше на своя димантен трон и сам се успокояваше, отговарявайки на своите страхове и грижи, казвайки си: “Но аз съм повелителят на сърцата!” Тогава душата му без колебание контрираше: “Но аз се нуждая от любовта, чуваш ли царю, ти отчаяно се нуждаеш от едно сърце, само едно живо сърце, това много ли е?” А той отчаяно си повтаряше: “Аз съм повелителят на сърцата!”, след което се задавяше в раздирателен плач, разтърсващ дълбоките води на морето, потънало в дълбините на неговата пещера. Успяваше и да развълнува своята кръв с любовни слова.

Очакваше да продължи своя гръмък плач часове наред, но черният облак, който уви неговата пещера и удържа грохота на неговото море го учуди, даже го изплаши. Никой не можеше да притежава такъв прокълнат облак, освен един единствен човек. Такъв би могъл да бъде само магьосник, дори и велик магьосник. Именно това бе мароканския магьосник. Повелителят изпитваше силен страх, а облакът продължаваше да го заслепява, а по-късно се преобрази в гигант, който му напомняше чертите на лицето на учителя му, въпреки че бяха минали хиляди години от последната им среща. Ако би имал на разположение хиляди светлинни избора, нямаше да успее да разбере причината за посещението на великия магьосник. Поклони се учтиво пред своя учител и каза: “Ето, учителю, отново се срещаме с теб след дълга раздяла!”

Великият магьосник се взираше в очите на повелителя на сърцата. От черното дъно на очите на ученика излетяха два прилепа. Тогава великият магьосник каза с дрезгав глас, който изпълваше пространството със студ и влага: “Не съм дошъл от желание и любов към теб, но бях принуден да те посетя. Ти знаеш, че съм царят на черната магия.”

Повелителят на сърцата гордо и високомерно отвърна: “Сърцата, тях аз ги притежавам.”

Учителят му покорно и утвърдително отговори: “Нямам власт над сърцата, ти си повелителят на сърцата и затова дойдох при теб. Моята дъщеря _ Радост _ е всичко, което имам на този свят. Тя се роди с прозрачно сърце, пусто от всякакви чувства. Сърцето ѝ не знаеше спокойствие и радост. Тя бе добре, докато порастна. Тогава изведнъж красотата ѝ повехна и стана заложничка на болестта. Зная, че болестта ѝ е нейното сърце. Направи ѝ амулет, който може да ѝ помогне да оздравее! Върни ѝ сърцето!”

Повелителят на сърцата каза: “А какво ще стане с мене? Няма ли да развалиш проклятието, което ме е обсебило.”

Замълча великият магьосник, след като се видя в безизходица. Разбра най-накрая, че предстои размяна. На везната бяха сърцето на дъщеря му и сърцето на неговия ученик-предател. Накрая каза яростно: “При първия удар на сърцето на дъщеря ми, твоето сърце също ще започне да бие в проклетите ти гърди.” Зарадва

се повелителят на сърцата заради скъпата размяна, уредена от съдбата след хиляди години напразно чакане и каза високомерно: “Трябва да погледна дъщеря ти, за да преценя състоянието ѝ, след което ще ѝ прошепна подходящите магически притчи.”

Великият магьосник поклати глава в знак на съгласие. За миг двамата се намериха на хълма на планината “Каф”, където се намира студената крепост на великия магьосник, крепост, обвита в черна магия. Крепостта бе пуста и тъмна, както някога я бе изоставил повелителя на сърцата. Тя му бе позната, тъй като познаваше всеки ъгъл в нея.

Но лицето на Радост бе нещо съвсем различно на това място. Тя бе нежна като летен облак, вените ѝ прозираха през бледата ѝ кожа, изтощена от дълго боледуване. Повелителят положи ръката си на увехналите ѝ кичури и веднага те цъфнаха и придобиха пролетия си облик и оригинален цвят. Тя отвори уморените си очи и каза изтощена: “Татко, ти върна ли се?”

“Да, върнах се, дъще.” – каза мароканеца.

Повелителят бе изненадан от новото изражение на любящ баща, изписано върху лицето на учителя му. Той каза въодушевен: “Откога е болна Радост?”

Великият магьосник отговори: “От хиляда години!”

Повелителят нежно погали лицето ѝ и каза: “Господи!

Не съм сигурен, че притчите ми могат да й помогнат след
такова дълго боледуване.”

Царят на магията пречупен помоли: “Трябва да опиташ.”

Трудно обърна Радост своето лице, за да погледне човека с чуждия глас. Той бе застанал пред нея като сезонно колонесто дърво, обхванато от гъста шума и дъжд. Очите му олицетворяваха две звезди в ствола на небето. Очите ѝ приличаха на две красиви езера, превъзхождащи вълшебството на неговото море с диамантена пяна и златни брегове. Техните горещи погледи успяха да стопят ледовете на неговото сърце. Победиха и проклятието, надвесено над душата му. В сърцето му сякаш започна да бие огромна медна камбана. То сякаш се изтръгна от мястото си. Той не можеше да повярва, че чува отново повика на сърцето си след хиляди години мълчание. Грохотът на сърцето му заглушаваше всичко наоколо.

Радост изтръпна като чу биенето на сърцето на мечтателя, което ѝ бе липсвало хиляди години. Тя се обърна към баща си: “Чувам повик, предзначен единствено за мене.”

Великият магьосник разтревожен и притеснен каза: “Тя сигурно халюцинира. Възможно е да агонизира преди да настъпи последния ѝ час! Хайде, повелителю, помогни ѝ с твоите притчи, за да се премахне твоето проклятие!”

Усмихна се повелителя като разбра, колко е неграмотен

неговия учител, как не разбираше, че проклятието бе вече история. То бе изчезнало без намесата на своя създател. Той се доближи до ухото на принцесата, която внимателно очакваше всяка негова дума. Той на свой ред прошепна само две думи, след което лицето ѝ се съживи и цъфна жизнено и бодро, а сърцето ѝ започна неудържимо да бие.

Радост бе изчезнала и нейната крепост – също. Изведнъж повелителят намери себе си в своята пещера. Всичко бе изчезнало, освен неговия трон и споменът за Радост. Цели нощи наред пещерата му повтаряше ехото на неговото сърце. Той бе повелителят на сърцата, но не и на сърцето си, то вече принадлежеше на Радост. Твърде отдавна се занимаваше с лечение на сърцата на хората, но не и на своето. Той чакаше, но не знаеше, какво да очаква.

Дойде тъмният облак, развълнува се, сякаш него бе чакал. Великият маъосник бе на върха на своя гняв, погледна го язвително и каза: “Идваш с мене!”

Повелителят прибра своя багаж набързо, сякаш точно това бе чкал през цялото време.

Мигновено намери себе си в планината “Каф”, пред стъкления и прозрачен одър на Радост. Тя бе положена бледа, отслабнала, както е била при последното му посещение. Великият маъосник, ядосан я посочи и се развика: “Погледни, какво са сторили твоите проклети думи! Хайде, вземи си думите назад! Върни я в старото

й състояние!”

Повелителят, заеквайки каза: “Но...!?”

Мароканският цар го прекъсна и нареди: “Без “но”! Вземи си думите обратно, иначе ще те превърна в пепел в някоя забравена и мръсна печка.”

Повелителят на сърцата се чудеше, какво да стори, за да поправи това. Приблужи се до нейните покои, дочу повика на сърцето й по-силен и по-ясен. С дланта си изтри сълзата, която се търкулна от окоото й. Тя отвори очите си и радостно възкликна: “Най-последно си дошъл!” Повелителят поклати глава в знак на съгласие, а великият магьосник отново кресна: “А сега вземи си двете думички обратно!”

Повелителят направи още една крачка и застана точно до Радост, положи устните си до ухото й и за малко да изрече двете думи, но великият магьосник му бе наредил да казва проклетите думи на висок глас, вместо да ги шепне. Гласът на великият магьосник бе много остър и той разбра, че е решен да изпълни всичките си закани, ако не се подчини на неговите заповеди. Накрая каза с колеблив глас, нещо между шепот и деклариране: “Обичам те.”

Магьосникът се разтрепери от яд и викна: “Това ли са двете проклетни думи, които повалиха сърцето и здравето на дъщеря ми?”

Повелителят не се поддаде на гнева на своя учител и отново каза още по-ясно и точно: “Обичам те!”

Косата на Радост цъфна и изведнъж животът намери път към нейните умрели органи. Тя каза: “Повелителю на сърцата, и аз те обичам!”

Сърцето на повелителя се разтопи от вълнение. Любов и щастие изпълниха сърцата, а във великата книга на магията се изписаха нови магически слова за любовта.

Душа, приканваща за любов

Притежавам душа, която не спира да подканя за любов. Притежавам сърце, което не се смущава от прекомерния си недостатък. Имам и своя господ, който единствен може да опрости греховете на влюбените и да превърне на везните си техните злини в добрини, както и да ги вкара в своя рай.

Притежвам митична биография, която познава всеки, яхнал седлото на своето сърце и всеки, който води война за обсебване на друго любимо същество. Моята биография е абсорбирана от историците и изгнаниците, живущи в предверието на любовта. А между завоите и хлъзгавите отсечки на любовта дебне проклятие, проклятието на влюбването, което свободно заразява всяка душа, подобно на моята.

Притежавам най-щасливото сърце на света, притежавам абсолютната истина и се смятам за пророчица на словото. Аз съм прокълната от собствените си мигове и наследница на мъката, нуждата, глада, страстта, утоляването ѝ, въздишките, тръпките и сладката магическа загуба на равновесие. Аз, която пристигнах на земята по божа заповед, съм натоварена да опазя сърцата на другите освен своето. Затова ми се полага това, което не се полага на другите, а именно, да присъствам на мига на своето създаване. Миг, успял да съхрани в себе си всички

любовни разкази, които са толкова много на брой! Не съм била резултат от съвкупление на мъж и жена, а родена от сливане на две души. Аз съм възродена от миг на слабост и подбор измежду милионите варианти и подбори.

Родена съм в името на любовта. А кой може да се противопостави на своята съдба? Кой може да промени своето жертвоприношение?

Баща ми е имал свой греховен план за мен. Неговата цел била да ме дари с най-красивите си характеристики от отличните си хромозоми, за да съм подходящото чедо, заслужило гордостта на цялото племе и на страстните магнетични мъже, зложници на словото.

Мигът на влюбването ги кара да спрат с техните сладки интриги, тогава отстъпва натрупаната грозота.

От майка си наследих фина черна къдрава коса, от баща ми наследих перфектната кльощава фигура, от дядо ми по майчина линия наследих смирените очи, подобни на заешко царство с форма на охлюв. А от жена му наследих нейния орлов остър нос, от баба ми по бащина линия наследих походката на щраус, а от мъжа ѝ наследих кожа с цвят на тъга и жито. От множеството наследители се сдобих с голяма уста, дебели устни и уши, прикрепени към корените косите ми. Наследих тънка талия като на одран заек, със слаби къси крайници. От вятъра наследих своя глас, а то проклетия дявол наследих бунтуващата се душа. А господ ме дари с душа, подканяща за любов.

Слънчевите лъчи бяха първото, което обикнах. Влюбих се в неговите бляскави ръце, които прегръщат живота и благоденствието. Влюбих се в аурата му, която притежава пленяваща воля, а аз се научих да я садя в дъното на моите очи. Денонощно проследявах слънцето, с любопитните си погледи. И когато се разболяха очите ми, те насилствено прекратиха връзката ми със слънцето, успяха да пречупят кърмачето в неговата люлка. Слънцето вече не бе постижимо и аз се настаних на сянка. Тогава бях на няколко дни, затова лишение и чувство за загуба бяха първите ми усещания за любовта. Упорито се отказвах да се подчиня на кърмата. Обявих своята революция спрямо майчиното мляко, и се съгласих, унижена, да поемам анасон и джоджен вместо мляко. Отказах се завинаги от млякото, за да увековеча спомена на моята любов към слънцето, любов убита в люлката си.

Дадох си дума тогава, да подтисна своята подканяща към любов душа. Дадох си дума да укротя устрема ѝ. Останах вярна на моята свещена клетва, съответно на детската невинност, за легендарни космически периоди от време, за омразни и тежки дни. Най-тежко е тогава, когато душата обяви война на себе си. Дори спечелих тази война, въпреки многото жертви, болезнени екзекуции, изгнание и гнет, които упражнявах върху самата себе си.

Покаях се за първия си грях на земята, но отново пожелах да попадна в греха, неподчинението и проклятието. Влюбих се във всичко красиво, а красивите неща в моите очи, подобни на два прозореца, отворени

към душа, задръстена с подробности, цветовете, аромати, докосвания, нужди, отложени мечти, откраднати радости от вечният рай, където е било нейното седалище в загадъчния нихилизъм. Влюбих се в цветните пеперуди, небесната синева, морските тайфуни, океанския грохот и тишината на душевното дъно. Бях вярна на своите чувства, вярна на лицата на майките и дланите на бабите.

Господи! Най-величествен създателю на световите на любовта, колко е била дълга листата на обичаните от мен? Ти ме дари с това гигантско сърце, за това те моля, да ме дариш с един живот, който съхранява в себе си други животи, за да мога да бъда, отшелничка и пазач на вечната любов. Същата успя да познае различните лица на влюбените на земното кълбо, същата, която позна родината, небето, чистия хляб, който не е потопен в кръвта на невинните, същата, която позна хилядите, хиляди лица на онеправданите и страдащите, лицата на сираците и всичкия хляб на гладните.

Всяка нощ изгарях да упражнявам всичко забранено, вместо да изживея чистите и невинни чувства към моите любовници, толкова много, че единствено господ в неговото царство може да ги преброи.

Влюбих се във всеки, който казва “НЕ” и всеки, който каза “ДА”, имайки предвид именно “НЕ”. Влюбих се в Али, Ламба, Гевара, Мао, Саладин(1), Шажарат Алдур(2), Алхаллаж(3), Джамила Бухайред(4), Мустафа Камел(5), Али Алзайбак(6), Ибн Араби(7), Дик Алджен Алхемси(8),

Фарес Оде(9), Жана Д,арк, Ханибал(10), Елясар(11), Алмотанаби(12), Аба Алатахия(13), Хомирос, Алдахер Бейбърс(14), Ферас Алажлони(15), Алшариф Алради(16), Низар Кабани(17), Омар Абу Рише(18), Виктор Юго и всичките бунтовници, които издирват лика на слънцето. Обичах също търпението на баща ми и майка ми. А аз ги превъзхождах с търпение по време на глад и очакване.

Подарих сълзите си на русалките, на Пепеляшка с изгубената обувка. Заселих се в телата на любимките на земните мъже, а словата ми завъртяха главите на поетите. Откъснах целувки от съблазнителните мъже и допира на дланите на възбудените. Придобих проклятието на грешниците, след което се покаях пред всеопращаващ господ.

Забравих имената на всичките си любовници, тъй като един марокански еврейски грешен магьосник ми уши амulet за забрава. Вързах го с тънка връвчица и денонощно го носех на врата си. Тогава забравих всичките си грехове и радости, освен глухонемия Маджид. Той бе моята първа детска любов, носеше мръсни дрехи, тялото му също бе мръсно, характерно за лишените и нещастните хора. Природата го бе лишила от говор и слух. Той бе предмет на подигравки на лошите момчета от старата махала, където живях посадена между фиданките на моята майка. Тогава съжалих безсилието му, а той съжали грозотата ми и пречупената ми женственост, пленена в моето отчаяно тяло. Единствено той успя да откъсне от устата ми първата целувка. Той не бе от онези,

които генетично владеят дневника на ощастливяването и езика на тялото. Но той владееше перфектно мълчанието и успя да изрази чувствата си с горещи сълзи. А аз обичах сълзите му, събирах ги в прозрачни стъкленици, от тях създадох химните на щастието.

Обичах Маджид, докато наш съсед с оформени, напompани мускули и грижливо сресани коси, не успя да го замести в моето сърце. Той ме придружаваше на кино, заедно с петте си дъщери, създадени като икони и красиви кукли с божествена воля. Той ме смяташе за една своя дъщеря и съжеляваше моята маймунска красота. Винаги ме носеше със силните си ръце и ме слагаше на мястото ми в кинозалата, тъй като краката ми не успяваха да достигнат стола. Тогава започвах да си клатя краката, обути в стари оранжеви пластмасови чехли, във въздуха. Сънувах, че го притежавам с цялата си душа и тяло и обещавах на златните му коси вярност, за да им посветя вечните си стихове. Но той въобще не обръщаше никакво внимание на малката, която носи пластмасови портокалови чехли, дори да му посвещава стихове.

Джабер, от своя страна, се интересуваеше от слова и стихове и заради тази си привързаност плати със своя живот. Аз обичах Джабер, но той бе влюбен в словата повече отколкото в мен. Написа стихове, разбуди тихите и спокойни хора, понесе оръжието и умря, разпънат на сцената на мъченията. Никога не изрече думата "НЕ". Затова всички бременни жени пожелаха рожбата им да прилича на него. Девиците забременяха с бунтарчето, без

дори да ги е докоснал. Така се сдобих с армия от жени-конкурентки и любовници. А аз, подбно на обелиск в дланта на мъртвец, не обичам партньори и съучастници в любовта си. От моя страна ще прегърна загубата.

В интерес на истината, името на Хамед бързо потъна измежду множеството имена в моя наличен – отсъстващ списък, който съдържа: глупавия Хассан, миризливия Джабер, сополивия Салман, крадеца Аббас, копелето Кайед, който живееше в дом за изоставени деца, той също не познаваше минало, сегашно и бъдеще, Хусеин, който живееше в картонена кутия близо до едноокото си куче, заекващия Мохаллад, който бърка буквата “Р” с “Г”, Насър сина на шейха на махалата, който се моли без да се измие и води проститутки в научното владение на баща си, женствения Кимо, който е разкъсан между мъжствеността и женствеността, циганина Сулейман, който обича да играе и да свири със своята маймуна, както и постоянно да пътува повече от самата мен, Тарек, който живее заедно с днанайсетте си братя в една стая в лагер, забравен от самата забрава и безброй деца от махалата и съученици, чиито имена не мога да си спомня, както и техните черти.

Няма нищо лошо в това, всички влюбени да имат едно лице и едно име, а който успее да си спомни едно име, е способен да помни всички имена.

Остава вечното име на моя любим, който ту се явява, ту изчезва. Остава изписано в неизвестността. В очакване

на това име, научих шивашкия занаят, за да увия моя любим в наметало, направено от моите ръце. Нанизах на него поток от звезди, планети и галактики.

Много скоро станах майстор – шивач, защото имах мото: “Който шие успява!!!”. И аз успях, защото шиех денонощно, без прекъсване. След тежки години, успях да ушения наметало за него, отсъстващ и вечно закъсняващ. Внимателно го сгънах, погалих го нежно, както никога, опаковах го с любимата ми притча и зачаках пристигането на своя любим. Животът премина. Побеля черната къдрава коса, набръчка се кожата ми. Стройната ми фигура се огъна, а някога имах походката на горделивия щраус. Напусна ме хубавия сезон наречено още Лятото.

Бях призната като бунтар и пионер, затова ме назначиха като почетен председател на партията на любовта, на асоциацията на изригващите чувства, на дома им, главен редактор на списанието на щастието, съветник на тв-медиа, предназначена за щасливите, както и за автор на енциклопедия на любовта, начините на влюбването, проходите и изходите на любовта. Аз вече имам мото в моята любов - словата на поета:

“ Не съм се покаял за някоя любов,
Нито съм искал прошка от бога.

Колко са жалки влюбените,

Ако се решат на покаяние!”

Но винаги бях сигурна, че господ ще ме опрости. Ще ме опрости, защото въпреки всичките ми любовни преживявания, никога не съм бил влюбена. Аз съм жена, която притежава всички възможни разкази за любовта, притежава наметалото на очакването, но никога не е имала истинско любовно преживяване извън хартията.

Това е съдбата на всички, които притежават души, подканящи към любов, души, пристрастени да описват мъже, които никога не пристигат в действителност, защото са мъже, живеещи единствено в книгите. Аз притежавам душа подканяща за любов.

- (1) Саладин е прочут пълководец, воювал срещу кръстоносците и успял да освободи арабските страни и Йерусалим през 1187г. /преводачът/
- (2) Шажарат Алдур е закупена като бяла робиня през 13 век, по-късно станала съпруга на султана на Египет Моиз Аубак. След смъртта му, тя е избрана за водач на Египет за цели 80 дни. Убита е по-късно в Египет, след дълги конспирации за завземане на властта /преводачът/
- (3) Алхаллаж - известен философ от 10-ти век, разпънат на кръст в Багдад, след като бе обвинен

в упражняване на черна магия. Той е авторът на мисълта „точката е в основата на всички линии, прави или криви, затова бог е навсякъде, където и да погледнем” /преводачът/

- (4) Джамила Бухайред - алжирска бунтовница срещу френската окупация през 20-ти век, родена през 1935г. Смята се за жива легенда в Алжир. Тя е осъдена на смърт от френските власти, по-късно присъдата ѝ е променена на доживотен затвор / преводачът/
- (5) Мустафа Камел - египетски писател и политик /1874 – 1908/, създадал Народната партия, подкрепял османското присъствие в Египет /преводачът/
- (6) Али Алзайбак - египетски народен герой. В превод “Зайбак” означава живак, такъв е бил този герой. Винаги изчезвал неусетно, след всеки удар срещу богатите и управниците. На края намерил смъртта си благодарение на предателство, както станало и с баща му. Той отговаря на образа на Робин Худ от западната литература /преводачът/
- (7) Ибн Араби - велик арабски фисолоф, един от основателите на софизма, живял през 13 век / преводачът/
- (8) Дик Алджен Алхемси - живял е през 10-ти век. Критиците и изследователите го смятат за един от големите арабски поети, дори много от легендарните поети са крали от стиховете му. Писал

е за любовта и виното. До нас са достигнали откъси от неговото изкуство, тъй като стихосбирската му е изчезнала /преводачът/

- (9) Фарес Оде - 15 годишен палестински младеж, в началото на 21-ви застанал с камъни срещу тежък израелски танк, вследствие загинал на място след разстрел /преводачът/
- (10) Ханибал - известния военначалник от Картаген в първата пуническа война. На него се приписва изобретяването на много от военните тактики в боевете. /преводачът/
- (11) Елясар - древна кралца на Картаген /преводачът/
- (12) Алмотанаби - Велик поет, живял през 11-ти век, за когото се смята, че поезията му го е убила. Известен е с високото си самочувствие, смятал се е за пророк. Оттам идва и нарицателното "Алмотанаби" – човек, способен да предсказва бъдещето /преводачът/
- (13) АбаАлатахия - живял е през 8-ми век, известен поет, приближен до Халифа Харун Алрашид, макар и отдаден на живота през младините си, впоследствие той става регилгиозен и търсещ утеха от всевисшния. /преводачът/
- (14) Алдахер Бейбърс – известен арабски пълководец от турски произход. Живял е през 13-ти век. Той е бил султан на Египет, победил в много

- битки срещу кръстоносците /преводачът/
- (15) Ферас Алажлони - йордански военен пилот, роден през 1936г, дипломира се като пилот в Йордания и специализира в Англия. Загинал през юлската война с Израел през 1967. /преводачът/
- (16) Алшариф Алради - роден е през 10 век, от благородно семейство в Ирак, започнал да пише стихове на 10 години, Смятан за новатор в езиковите науки и литературата. /преводачът/
- (17) Низар Кабани - съвременен сирийски поет, известен като поетът на любовта. Написал е много стихове за жената. Бил е и дипломат. Починал през 1998г. в Лондон. Президентският самолет пренесе тялото му, за да бъде погребано с почести в Дамаск. /преводачът/
- (18) Омар Абу Рише - един от големите сирийските поети, Роден в Халеб през 1910г. Бил е литератор и дипломат. Починал през 1990. /преводачът/

Др Санаа Шаалан в редове

Д-р. Санаа Шаалан е писателка, литературен критик и рецензент, тя е също кореспондент на някои арабски списания. Работи в Йорданския университет.

Получила е докторска титла по специалността „Съвременна литература“. Д-р. Санаа Шаалан е член на йордански, арабски и световни културни учреждения. Получила е около 50 национални, арабски и световни награди в сферата на късия разказ, театъра, роман и литература, предназначена за деца. Удостоена е с почетен орден за особени академични заслуги от Йорданския университет последователно през 2007 и 2008 г.

Издава е 46 творби в различни литературни жанрове. Издава е и специализирана книга по Анализ на съвременната арабска литература, роман и сборници с разкази. Има постоянни рубрики в различни арабски вестници и ежедневници. Сътрудник е на различни арабски културни мероприятия.

Нейните творби са преведени на различни чужди езици.

Йордания – Аман – П.К 13186

Дк. Санаа Шаалан

Тел: 00962795336609

E-mail: selenapollo@hotmail.com

АВТОБИОГРАФИЯ

на

Хайри Хамдан

Роден съм на 02.01.1962г. в с. Дер-Шараф, което се намира на Западния бряг на река Йордан.

През 1967г. емигрирах със семейството си в Йордания, където завърши гимназия.

Живея в България от 1982г.

Дипломирах се като инженер през 1989г.

Поради сложната ситуация в Близкия изток останах да живея със семейството си в България, където работих като преводач и кореспондент на различни арабски информационни агенции. Пиша на арабски и български език.

Издам съм на български език стихосбирките: „Очите на бурята“, издателство прозорец през 1993г., „Мариамин“, издателство „ПАН“ през 2000г., „Хронична любов“ през 2005. Както и романите: „Живи в царството на рака“ през 2005 и „Европеец по никое време“, издателство Делфин през 2007г. Пиесата „Чува ли ме някой“ спечели награда от европейски фонд, игра се на сцената на „Червената къща“ през 2008г.

Носител съм на световни литературни награди.

Камерната пиеса „Остави ме да живея, Остави ме да умра“ попада в тясната колекция на египетско издателство „Нун“ и по препоръка на министерство на култура на Египет е преведена на италиански език. Имам издадени романи на арабски език.